

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

24. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

20. ČERVNA 2010

Z obsahu:

Svatý Tomáš Akvinský
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
2. června 2010
- strana 2 -

**Maria, Hvězda vedoucí
k lidštější společnosti**
Winfried Abel -
dokončení
- strana 4 -

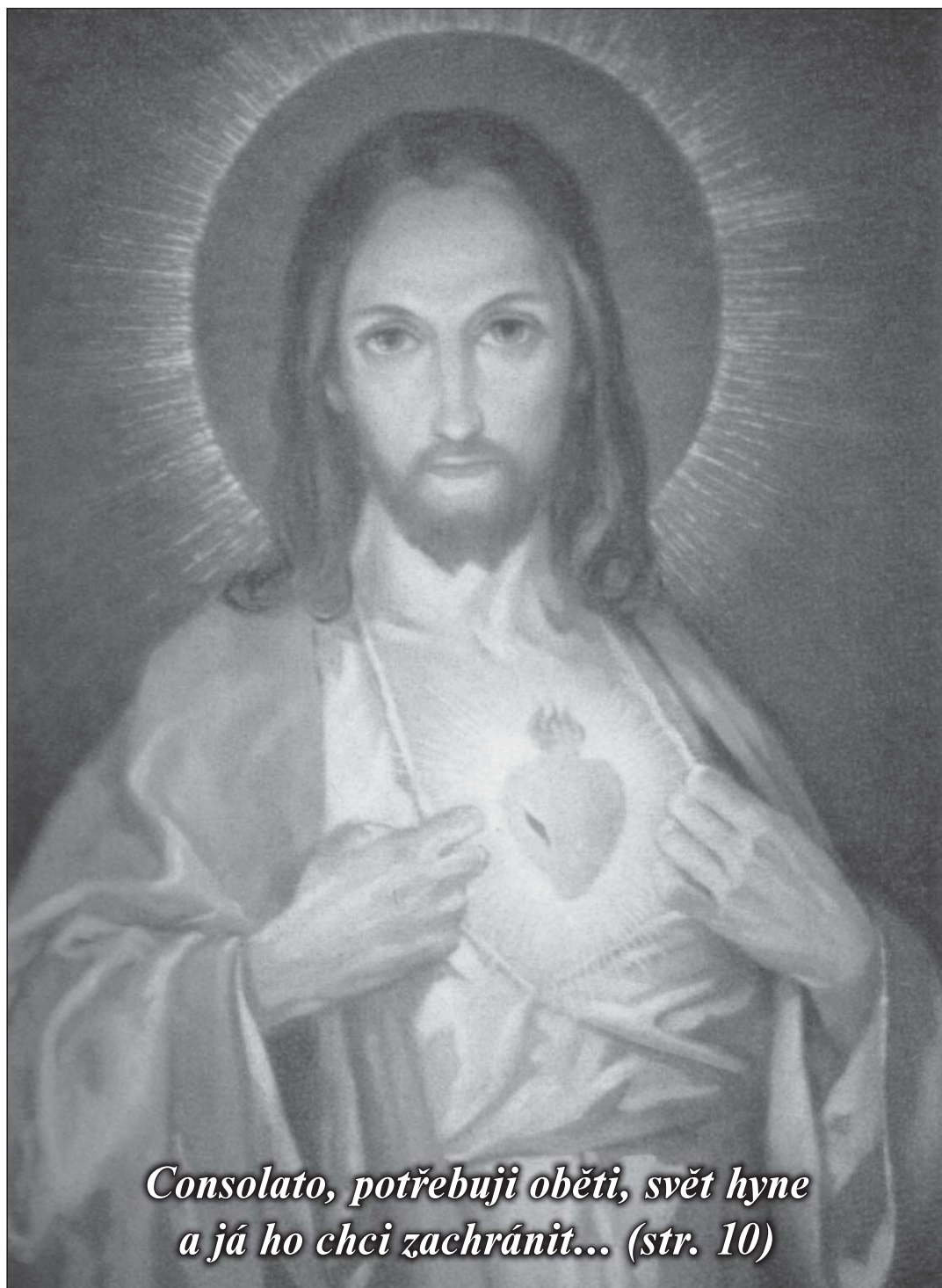
Krize jsou normální
Pohled do dějin nás
poučuje: v těžkých dobách
potřebujeme věrnost
a důvěru
- strana 5 -

**Poslední rozloučení
s Mons. Josefem
Kouklem**
- strana 6 -

Místo ledového ohně
Mons. Inos Biffi
- strana 7 -

Stále vpřed a s radostí
Ondřej Hornig, farář
v Oberwaltersdorfu
a vězeňský kaplan
v Hirtenbergu
- strana 8 -

Ježíšovo srdce světu (3)
- Malá duše
Consolata Betrone
P. Lorenzo Sales - četba
na pokračování
- strana 10 -

*Consolato, potřebuji oběti, svět hyne
a já ho chci zachránit... (str. 10)*

Po několika katechezích o kněžství a mých posledních cestách vracím se dnes k našemu hlavnímu tématu, k úvahám o některých velkých myslitelích středověku. Naposled jsme viděli svatého Bonaventuru, františkána, a dnes bych chtěl hovořit o tom, kterého církev nazývá *Doctor communis*, tj. o svatém Tomáši Akvinském. Můj ctihodný předchůdce Jan Pavel II. ve své encyklice *Fides et ratio* uvádí, že „svatého Tomáše církev vždy pokládala za učitele myšlení a za vzor teologického bádání“ (43). Proto nepřekvapuje, že mezi církevní-

mi spisovateli po svatém Augustinu je svatý Tomáš v *Katechismu katolické církve* citován více než kdokoliv jiný, až jednašedesátkrát! Bývá také nazýván *Doctor Angelicus*, snad pro své ctnosti, zvláště pro vznešenost myšlení a čistotu života.

Tomáš se narodil roku 1224 nebo 1225 na zámku, který jeho šlechtická a zámožná rodina vlastnila v Roccasecca nedaleko Aquina v blízkosti slavného opatství Montecassino, kam ho rodiče poslali, aby získal první

základy svého vzdělání. Po několika letech se přestěhovali do hlavního města Sicilského království Neapole, kde Fridrich II. založil prestižní univerzitu. Tam se vyučovalo bez omezení, které bylo běžné jinde, řecké filosofické Aristotelovo myšlení, do kterého byl mladý Tomáš zasvěcen a ve kterém vytušil velkou hodnotu. Ale především se v těchto letech strávených v Neapoli zrodilo jeho dominikánské povolání. Tomáše totiž přitahoval ideál řádu

založeného o nemnoho let dříve svatým Dominikem. Ovšem když oblékl dominikánský hábit, rodina se proti této volbě postavila a on byl nucen opustit klášter a strávit nějaký čas u rodiny.

V roce 1245 jako plnoletý mohl znovu nastoupit svou cestu jako odpověď na Boží volání. Vyslali ho do Paříže, aby zde studoval teologii pod vedením jiného světce, Alberta Velikého, o kterém jsem mluvil dříve. Albert a Tomáš uzavřeli pravé a hluboké přátelství a naučili se takové vzájemné úctě a lásce, že Albert chtěl, aby ho jeho žák následoval i do Kolína, kam ho poslali řádoví představení založit teologické studium. Tomáš se tedy seznámil se všemi Aristotelovými díly a jejich arabskými komentáři, které Albert požíval a vysvětloval.

Plodné setkání s Aristotelem

V tom období byla kultura latinského světa hluboce stimulována setkáním s Aristotelovými díly, která byla dlouho neznámá. Jednalo se o spisy o povaze poznání, o přírodních vědách, o metafyzice, o duši a o etice, oplývající informacemi a intuícemi, které se jevily jako platné a přesvědčivé. Byla to kompletní vize světa, jak se rozvinula před Kristem a bez Krista, pouze pomocí rozumu a jevila se rozumu přímo jako vidění. Pro mladé lidi bylo tedy neuvěřitelně uchvacující vidět a poznávat tuto filosofii. Mnozí přijímali s nadšením, ovšem také s nadšením nekritickým, tento nesmírný balík antického vědění, který budil dojem, že může prospěšně obnovit kulturu a otevřít zcela nové horizonty. Jiní se ovšem domnívali, že pohanské myšlení Aristotelovo je v opozici ke křesťanské víře a odmítali ho studovat. Střetly se zde dvě kultury: předkřesťanská kultura Aristotela se svou radikální racionalitou a klasická kultura křesťanská. V některých

Pokračování na str. 12

Editorial

„Za koho pokládají lidé Syna člověka?“ Odpovědi apoštolů nevyčerpávají celé spektrum názorů. Zástupy, které Pána vyhledávaly, aby uzdravil jejich nemocné a vyhnal ze sužovaných zlé duchy, viděly v něm zajisté v té či oné podobě Božího vyslance, proroka a dobrodince. Ti také především patřili k jeho posluchačům a přijímali jeho slovo, protože cítili, že káže jakožto ten, kdo má moc. Jak říká evangelista, všechen lid k němu přicházel a on je učil. Tak se o něm šířila pověst po celé krajině. Ale apoštolové nemluví o těch, kteří byli jiného názoru. Jeho vystupování se např. nelíbilo jeho krajanům, příbuzným a učitelům Zákona. Jeho sousedé z Nazareta v něm viděli jen syna tesařova a nebyli ochotni přijmout skutečnost, že ten, který vyrůstal tolik let uprostřed nich, je ve skutečnosti někdo zcela jiný, než koho dosud tak zblízka poznávali. Příbuzní, kteří si Ježíše chtěli podržet pro sebe, dostali strach, že se pomátl. Židovští předáci v něm viděli nebezpečnou konkurenci a vážného kritika jejich chování. Vadily jim kromě jeho kritiky pokrytectví především tři věci: Ježíšova autorita u lidu, Ježíšovy divy a zázraky a Ježíšův způsob života. V žád-

né z těchto oblastí nebyli schopni úspěšně čelit jeho popularitě. Jejich postavení a autorita ztrácely v očích lidu očividně svou prestiž. Tušili, že za Ježíšem musí stát vyšší moc. Pokud by však připustili, že je to moc od Hospodina, zavazovalo by je to, aby se i oni stali učedníky tohoto Mistra z Nazareta. Našli si proto své východisko: „Je to spojenec Belzebuba.“ Osobní postoje silně ovlivňují názor na identitu Božího Syna. Tak je tomu dodnes.

Odpověď na otázku apoštolů: „Za koho mě pokládáte vy?“ nám vlastně Ježíšovi přátelé zůstali dlužní. Všechny je předběhl Petr, ale jak mu řekl Pán, jeho odpověď nebyla z jeho hlavy. Ani sám Petr nebyl schopen domyslet její hloubku a vysloužil si vzápětí ostrou důtku. K přijetí jednoznačného poznání a přesvědčení o Ježíši bude muset dospět každý sám. Stane se tak po dnech zkoušky a velkého pohoršení, a to až pod přímým vlivem Ducha Svatého. Jak víme z jiných dalších reakcí učedníků, neměli o Ježíšově totožnosti zcela jasno ještě ani ve chvíli, kdy už se vracel k Otcí. Teprve světlo Utěšitele uvedlo všechno na pravou míru. Pak už jednoznačně hlásali: „Pánem a Mesiášem ustanovil

Bůh právě toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali.“

Jak rozhodující je pro člověka jeho názor na Ježíšovu identitu, výrazně nám ukázal apoštol Pavel. Dokud od svých vrstevníků farizeů přejímal přesvědčení, že je to rouhač spojený s Belzebubem, horlivě pronásledoval všechny jeho učedníky. Šavel byl jeden z těch, kteří byli přesvědčeni, že slouží Bohu, když křesťany vydávají na smrt. Ale když se mu Pán dal osobně poznat, změnil spolu s názorem na Ježíše od základu i svůj život a stal se jeho pokorným a horlivým apoštolem, který získal svému Pánu neuvěřitelný počet věrných učedníků a mezi nimi i světců. Rychlé a obdivuhodné šíření víry v Ježíše Krista v prvních staletích je možno přičítat různým okolnostem, které to podporovaly, ale rozhodujícím faktorem bylo osobní přesvědčení a příklad hlasatelů evangelia.

Jak nám však sami potvrzují, všechny úspěchy už při prvotním šíření víry a církve jsou na druhé straně spojeny s nemalými vnitřními problémy, s nimiž musela Boží církev od samotného počátku v každé době zápasit. Odráží se to ve svědectvích Pavla, Jana i Petra. Vždy to souvisí se zamlžením pravé Ježíšovy identity. Stačí na vysvětlení, že i křesťané zůstávají slabými

Pokračování na str. 13

Závažná otázka

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Vezmi svůj kříž a následuj mě!

Božského učitele dnes nenajdeš uprostřed zástupů. Musíš za ním do ústraní. Odebral se do samoty, aby mohl rozmlouvat se svým Otcem. Pozoruj s úctou jeho usebranost a vroucnost a uvědom si znovu, že apoštolská horlivost vyžaduje neméně horlivou modlitbu v úplné odloučenosti ode všeho, co by mohlo narušovat důvěrný rozhovor s Bohem. Chceš-li slyšet něžný Otcův hlas, všechno ostatní musí umlknout. Před každou modlitbou pros nejdříve Pána: *Nauč mě modlit se.*⁽¹⁾

Když se správně modlíš, nejenže s Pánem rozmlouváš, ale také jej poznáváš. A čím lépe jej znáš, tím důvěrnější může být váš rozhovor. Ježíš se dnes modlí i za tebe a představuje tě svému Otcovi, neboť Otec mu ukládá nelehký úkol: aby se dnes představil svým přátelům tak, jak ho dosud neznají.

Jak je to důležité, poznáš z jeho otázky: *Za koho mě lidé pokládají?* Pán nepotřebuje vyzvídat, jak na tom u lidí je. Ví to sám velice dobře. Jeho otázka tě má přivést k vážnému zamyšlení, jak se ještě 2000 let po jeho příchodu stává kdysi zcela křesťanská země ke svému nejvznešenějšímu Hostu a Vykupiteli. Přiznej mu s bolestí v srdci, že je kolem tebe mnoho těch, které to ani nezajímá. Jsou jiní, kteří dnes mluví o Ježíši, ale přitom nemají na mysli toho, kterého nám *dal Otec, protože tak miloval svět.*⁽²⁾ Zařadili si ho do kategorie svých různých „proroků“ a „mistrů“.

Jsou i takoví, kteří by se po době útisku opět chtěli k Bohu vrátit, ale často tak, že si ho raději sami utvářejí podle svých představ, aby v něm pak měli nástroj k naplnění svých vlastních tužeb. Mnozí dnes Boha sice neodmítají, ale chtějí mít takového, který člověku nebude nijak překážet v jeho snaze být sám sobě svrchovaným pánem a spasitelem.

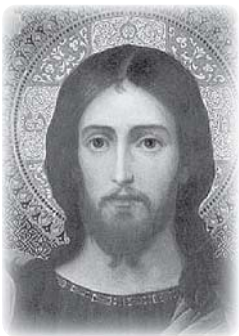
Pokoušení dotýrat si Boha podle vlastního obrazu se však nevyhýbá ani zbožné duši. Využij proto dobře dnešní příležitosti poznat Božího Syna u něho samotného. Buď však přitom připraven odložit bez váhání i ty nejmilovanější představy, pokud nebudou úplně ve shodě s tím, co nakonec uslyšíš z Pánových úst. Poslouchej tedy pozor-

ně a s pokornou otevřeností, co Ježíš o sobě zjevuje těm, které si vyvolil, a odlož předem všechny výhrady, protože každá z nich byla jen smutným návratem k troufalosti, třeba i nepřiznané. Jestliže by ti z Pánovy osobnosti chyběly její nejpodstatnější rysy, pak bys nebyl učedníkem Syna člověka, ale jen cítělem svých vlastních představ a zájmů.

To, co Pána nejvýstižněji charakterizuje, může se ti zdát až příliš překvapující a zarážející, nepopulární, takřka nepřijatelné: všechno směřuje k tomu, že ani jako Syn živého Boha nebude zde na zemi patřit k těm, které svět obdivuje a vynáší. Bude naopak předmětem opovržení, posměchu, odmítání, vystavený dokonce bolestnému utrpení a potupné smrti. Teprve po tom všem až *třetího dne bude vzkříšen.* Pán přitom také nepokrytě odhaluje, **kdo** ho zavrhně a odsoudí na smrt. Jeho pokoření bude o to větší, že to nebudou pohané a nevěřící, ale odsoudí ho sami velekněží a učitelé Zákona, nejvyšší oficiální představitelé Božího národa a toho náboženství, které Bůh zjevil Izraeli spolu se zaslíbením Mesiáše. Tak dlouho na něho čekali, a když skutečně přišel a stannul uprostřed nich, *jeho vlastní ho nepřijali*⁽³⁾. Ale právě touto svou zdánlivou pro-

hrou Boží Syn *přemůže svět*⁽⁴⁾. O svém strádání a ponížení, které má naplnit jeho pozemský život, nemluví Pán proto, aby si posteskl a postěžoval, nechce se dovolávat soucitu. Šimonovu domluvu, jakkoliv dobře míněnou, dokonce rozhodně odmítá jako ďáblovu pokušení⁽⁵⁾. Představuje zde svůj lidský a pozemský osud ze zcela jiného důvodu: nastal totiž čas, aby si připravil ty, které si vyvolil a pozval, aby byli *s ním tam, kde je on*⁽⁶⁾. V tom, v čem se Bůh nejvíce přiblížil k člověku, má se člověk přiblížit k Bohu. Jen tak budou „křesťané“, to znamená ti, kteří životem podle Krista zjevují Krista, předávat jeho zvěst všem těm nešťastným a zaslepeným, kteří jej stále nepoznávají. Jinak by nosili své jméno neprávem.

Na to myslí, chceš-li lépe pochopit, co od tebe Pán právem očekává, když se ti dostalo té milosti, že *jsi byl pokřtěn v Krista a oblékl jsi na sebe Krista.* Hříchem narušené přirozenosti se ovšem nelíbí, když má právě takto následovat Pána, chtěla by si uchránit svůj falešný blahobyť. Nemůžeš však *obléci nového člověka*⁽⁷⁾ jinak, než když *zapřeš sám sebe*, a to bolí. Tento tvůj kříž, který tíží svou každodenností, máš pozvednout sám, přijmout ho za svůj, tak jak

Liturgická čtení

1. čtení – Zach 12,10-11

Toto praví Hospodin: „Na dům Davidův a na obyvatele Jeruzaléma vylijí ducha milosti a prosby o slitování, budou hledět na mne. Budou nařikat nad tím, kterého probodli, jako se nařiká nad jediným synem, budou nad ním lkát, jako se lká nad prvorozeným synem. V onen den bude v Jeruzalémě veliký nářek, jako se nařiká v Hadad-Rimmonu na megidské pláni.“

2. čtení – Gal 3,26-29

Vy všichni jste Boží děti skrze víru v Krista Ježíše, vy všichni, pokřtěni v Krista, oblékli jste se v Krista: už není Žid anebo Řek, už není otrok anebo člověk svobodný, už není muž anebo žena; všichni jste jeden v Kristu Ježíši.

A když patříte Kristu, jste tedy Abrahámovo potomstvo a dědici podle zaslíbení.

Evangelium – Lk 9,18-24

Když se Ježíš o samotě modlil a byli s ním jeho učedníci, otázal se jich: „Za koho mě lidé pokládají?“

Odpověděli: „Za Jana Křtitele, jiní za Eliáše a jiní myslí, že vstal jeden z dávných proroků.“

Zeptal se jich: „A za koho mě pokládáte vy?“ Petr odpověděl: „Za Božího Mesiáše!“

On jim však důrazně přikázal, aby to nikomu neříkali, a dodal, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit a třetího dne že bude vzkříšen.

Všem pak řekl: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, den co den bere na sebe svůj kříž a následuje mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, ale kdo svůj život pro mě ztratí, zachrání si ho.“

to činí on. *Proč jsi tak ustrašený? Nemáš víru!*⁽⁸⁾ Zažeh strach láskou a důvěrou a brzy poznáš, že *jeho milost je lepší než život*⁽⁹⁾. Zeptej se těch, kteří mu uvěřili, a *tak ho velebili ve svém životě*⁽¹⁰⁾. Jejich zkušenost tě přesvědčí, že ten, kterého máš věrně následovat, *je i tvůj pomocník, jehož pravice tě podpírá.* Co mu odpovíš?

Bože můj, snažně tě hledám, má duše po tobě žízni jak vyprahlá, bezvodá země.⁽¹¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 11,1; ⁽²⁾ srov. Jan 3,16;

⁽³⁾ Jan 1,11; ⁽⁴⁾ Jan 16,33; ⁽⁵⁾ srov. Mt 16,23;

⁽⁶⁾ srov. Jan 17,24; ⁽⁷⁾ Kol 3,10;

⁽⁸⁾ srov. Mk 4,40; ⁽⁹⁾ resp. žalm 63;

⁽¹⁰⁾ tamt.; ⁽¹¹⁾ tamt.

Maria, Hvězda vedoucí k lidštější společnosti

Oslava těla

Dogma o nanebevzetí Panny Marie, které vyhlásil Pius XII. 1. listopadu 1950, slouží především oslavě Panny Marie. Současně obsahuje pro dnešní společnost prorocké poselství o pravé oslavě těla.

Církev se odedávna předhazuje, jako by chovala jakési nepřátelství vůči tělu. Ale již ve starověku byla církev obránkyní těla proti jeho zbožšťování. Není žádného jiného náboženství, které by tolik kroužilo kolem lidského těla jako křesťanství.

Hlavní církevní svátky jako Vánoce, Velikonoce, Nanebevstoupení, Boží Tělo jsou svátky Kristova Těla. Nic krásnějšího není možno říct o lidském těle než to, co bylo řečeno o Kristu, o jeho vtělení, utrpení a oslavení.

Již raná církev hájila Kristovo vtělení proti manichejskému dualismu. V souvislosti s vášnivě vedenou diskusí o Kristově osobě byla pozornost obrácena k Panně Marii. Maria je pravou Matkou Boží; tak to slavnostně definoval koncil v Efesu r. 431. Dala Božímu Synu skutečně lidské tělo a jeho lidskou podstatu. Lidské tělo je dobré, protože ani Kristus neváhal přijmout smrtelné tělo.

Je zajímavé, že se dnes ozývají hlasy proti Mariinu nanebevzetí. Není to projev schizofrenie? Právě doba, která zbožšťuje tělo, protestuje proti tomu, že je o lidském těle vysloveno to nejbožštější a nejvznešenější. Církev tu přirozeně nemyslí na tělo samo o sobě, nýbrž na tělo, které je oduševněno tím, že se stává chrámem Ducha Svatého.

Právě v tom spočívá krása člověka. Protože všechna krása vyzařuje zevnitř. Walther von Vogelweide, současník sv. Alžběty Durynské, řekl: „Ženu činí krásnou láska – to nemůže způsobit žádná tělesná krása.“

„Moderní náboženství“ se nazývá „kult zdraví“. Toto zbožšťování těla je na hony vzdáleno vznešené účtě, jakou křesťanství chová k lidskému tělu. Sexuální výuka na školách staví pouze na pohlaví těla a jeho pudech. Na prvním místě hodnotového žebříčku nestojí láska a odpovědnost, ale rozkoš. V naší společnosti se tento princip tak zabydlel, že odvozuje mravnost všeho lidského jednání od toho, co přináší rozkoš. Vědomí povinnosti a odpovědnosti se mladým generacím nepředává. Proti tomu stojí církev jako obhájkyň těla. Když se mě někdo ptá: „Proč církev zakazuje homosexualitu?“, odpovídám: „Neptej se církve, ale ptej se nejdříve svého těla. To ti dá odpověď! Protože když jednáš proti Božím příkázáním, stáváš se tělesně nebo duševně nemocným.“ Pokud církev hlásá Boží ráda, činí tak v zájmu člověka a pro člověka.

Mateřství

Od Marie se může budoucí lidská společnost učit další důležité věci, a to je mateřství. Toto slovo dnes lidé neslyší právě rádi. Ale to slovo popisuje přesně jediné povolání Dívky z Nazareta. Maria nebyla povolána stát se paní domu. Byla prostě matkou. Toto slovo obsahuje celé její poslání.

12. kapitola Zjevení svatého Jana popisuje kosmické vidění: Na nebi se ukázala žena oděná sluncem s měsícem pod nohama

Winfried Abel

a s dvanácti hvězdami kolem hlavy. Tato žena křičela v porodních bolestech. Ale je zde také ohnivě rudý drak, který číhá na plod jejího těla. Co znamená tento „starý had“, který chce zničit mateřství? Satan ví: když se mi podaří toto, zničil jsem člověka.

Množství utracených dětí není něco jako pracovní úraz nebo zanedbatelný vedlejší produkt civilizace, nýbrž apokalyptická indikace toho, že ohnivě rudý drak koná své dílo. Chce zničit lidskou plodnost.

Aby mi bylo správně rozuměno, nejde mi o nějaké neuvážené plození dětí, nýbrž o „spiritualitu mateřství“, o pravý princip plodnosti, a to nikoliv v rámci jakéhosi „kultu plodnosti“ jako v pohanské antice nebo v době národního socialismu, nýbrž o smysl duchovní plodnosti.

Svatého faráře arského prosila jedna žena o autogram. Předložila mu obrázek Matky Boží, na kterém byla slova: „Prameni všech milostí, oroduj za nás!“ Moudrý farář přeškrtnul slovo „Prameni“ a napsal „Řečiště“. Maria není původkyně Božího Syna, tím je jediné nebeský Otec, ona je však branou, kterou k nám přišla plnost milostí.

Mariino mateřství tak předchází vykoupění, velekněžské působení Ježíše Krista. Můžeme říci, že duchovní mateřství předchází každé kněžství. Kde není duchovního mateřství, nejsou ani kněžská povolání.

Hans Urs von Balthasar popsal dilema naší doby v roce 1971 takto: „Pokoncilní církev široce ztratila své mystické, to znamená mateřské rysy a stala se církví trvalých rozhovorů, organizací, přednášek, kongresů, komisí, synodů, stran, nátlakových skupin, struktur, sociologických experimentů a statistik: stala se více mužskou církví.“

Budoucnost lidské společnosti závisí na tom, zda i v církvi odhalíme mateřství jako lidskou spiritualitu. Jsem přesvědčen, že kdyby kněží vykonávali svůj úřad v duchu větší mateřské služebnosti a obětavosti, umlčeli by tím feministické tendence v církvi.

Vzpomínám si na myšlenku Gertrudy von Le Fort z knihy „Věčná žena“. Tato básnička si kladla otázku, proč to byli v minulosti jen muži, kteří přispívali ke kulturnímu životu v Evropě: Dante, Leonardo da Vinci, Michelangelo, Goethe, Mozart, Beethoven...atd. Jsou snad ženy méně inteligentní a tvořivé? A dospívá k závěru: Mužům je vlastní aktualizovat své nadání a své potence. Ženy nejsou méně nadané, ale jejich úkolem je své potence předávat budoucím generacím.

Kdo sám sebe staví na piedestal, není pro lidstvo k ničemu. To nejvýznamnější slovo, které bylo vysloveno, zní: „Jsem služebnice Páně.“ To zní zcela jinak, než hrdé prohlášení: „Stát jsem já!“ Maria, která se zcela drží v pozadí, otevírá ve skutečnosti cestu všem budoucím generacím. Kdyby se ženy rodily jako muži a viděly v tom svou emancipaci, zcela by propásly svou podstatnou funkci pro lidstvo. Moderní žena obstojí na každé frontě jen tehdy, když dokáže uhájit svou důstojnost a své pravé ženství.

Poselství Královný míru

„Drahé děti! Dnes vás zvou, abyste postem a modlitbou prorazili cestu, kterou můj Syn vejde do vašich srdcí.

Přijměte mne jako Matku a posla Boží lásky a jeho touhy po vaší spáse. Osvobodte se od všeho toho z minulosti, co vás zatěžuje a dává pocit viny, od všeho, co vás zavedlo do omylu – do tmy. Přijměte světlo. Narodte se znovu ve spravedlnosti mého Syna. Děkuji vám.“

Poselství svěřené Mirjaně 2. června 2010

Maria nedychtila po moci a stala se, nakolik je to tvorů možné, všemohoucí. „Jsem služebnice Páně“ je to nejmocnější slovo, jaké může člověk vyslovit. Maria jako „plná milosti“ nabízí Bohu svou chudobu, a tak se mohla v plnosti uskutečnit božská síla a moc. Svatý farář arský řekl v jednom kázání: „Mariino Srdce je tak plné něžnosti k nám lidem, že srdce všech matek jsou ve srovnání s tím jen kouskem ledu.“ To říkal v době, kdy lidstvo ještě znalo mateřství mnohem více, než je tomu dnes.

Maria je v plném smyslu slova Matkou. Mateřství spočívá na tom, co buduje právě lidství: přijímat a dávat. V této funkci musí i církev provázet trvale lidstvo.

Každá společnost se může doopravdy definovat jen „žensky“. Starý Izrael byl „Siónská dcera“, novozákonní církev je „Nevěsta Kristova“. Jestliže i muži nebudou sami sebe v církvi takto chápat, jako přijímající a dávající, budou ve skutečnosti zneužívat milosti, které nám Bůh uděluje. Biskup Jan Dyba jednou řekl: „Pro toho, kdo se ocitl na dně, je každý krok zpátky krokem vpřed.“ To znamená: Podmínkou cesty vpřed je obrácení. Naší kariérou se musí podle Mariina vzoru stát „humilitas“ – pokora. „Humilitas“ obsahuje v sobě jako původní slovní kořen „humus“ – úrodnou půdu, která přijímá semeno a činí ho plodným. To je mateřský postoj, který je také předpokladem kněžských a řeholních povolání.

Na své pouti do Apulie řekl Benedikt XVI.: „Proto Maria září nad mořem života a dějin jako Hvězda naděje. Nesvítl sama od sebe, nýbrž vyzařuje zpět světlo Krista, který vzešel na horizontu lidstva jako Slunce, takže když se orientujeme na Marii jako Hvězdu v temných a bouřlivých časech, můžeme si udržet správný kurz směrem ke Kristu.“

Z Der Fels 5/2010
přeložil -lš-

Krize jsou normální

Pohled do dějin nás poučuje: v těžkých dobách potřebujeme věrnost a důvěru

Kdo si dnes dělá starosti o budoucnost církve, tomu pomůže pohled do její minulosti. Seznam (těžkých) krizí je dlouhý. Všechna nebezpečí současně nabízejí příležitost k hluboké obnově.

Když Napoleon jednal v roce 1801 o konkordátu se Svatým stolcem, byl jeho partnerem kardinál sekretář Consalvi. Jeho neústupnost císaře rozčilovala. Nakonec na kardinála vypadl slovy: „Je vám známo, že můžu církev kdykoliv zničit?“ Na to mu Consalvi odpověděl: „A je vám, sire, známo, že se to v 18. století nepovedlo ani nám kněžím?“

Na tuto výměnu názorů si můžeme vzpomenout, když je v našich dnech církev opět zvenčí ohrožována a zevnitř jí otrásají krize. Často zapomínáme, že co svět světem trvá, je to stav, který sice není ideální, ale je normální. Každopádně to tak stojí v evangeliu: *Ve světě budete mít*

soužení... Takové myšlenky sice nic nezmění ani na útocích zvenčí, ani na vnitřní zradě. Pomohou nám však dívat se do budoucnosti s důvěrou.

Četné bludy

Církev prožívala hned na mém začátku krizi, která skutečně ohrožovala její existenci, protože byly napadeny její základy. Je to tzv. gnóze, někteří hovoří také o gnosticismu. Obojí bylo velmi nebezpečné. Pod záminkou hlubšího poznání (řecky *gnosis*) tvrdili někteří, že mají hlubší znalost náboženských tajemství než masa věřících. Určitý počet takových skupin, které měly každá své tajné nauky, obcházel a podvracel církevní obce. Všem bylo spo-

lečné odmítání ústřední pravdy křesťanské víry ve vtělení Ježíše Krista, Božího Syna, v Nazaretě.

Že tím bylo v sázce celé křesťanství, je nabitelní. Stejně nebezpečný byl ve 2. století blud Markionův, který zavrhoval celý Starý zákon a z Nového uznával jen deset listů sv. Pavla a vlastní verzi Lukášova evangelia. V roce 144 založil Markion svou vlastní „církev“.

Ještě hůře působil blud Ariův, který popíral božství Ježíše Krista a viděl v něm jen Bohu podobného tvora. Blud měl nesmírný úspěch především ve východní části římské říše, takže sv. Jeroným mohl napsat: „Ingeminit totus orbis et Arianum se esse miratus est.“ – „Celý okresek zemský vzdychal a divil se, že se stal ariánským.“ Bludná nauka ovládla i germánské kmeny a došlo ke svolání několika koncilů (Nicea 325, Konstantinopol 381, Efes 431 a Chalcedon 451), než byla tato podvrtná nauka vyvrácena. V určitém období propadla bludu velká většina biskupů, kteří pak svatého Atanáše několikrát vyhnali z jeho biskupského sídla.

I v dalších stoletích ožily bludné nauky, které otrásaly nejen církev, ale i císařstvím, které založil Konstantin I. (†336), a nezřídka je podporovali i císařové.

Nový výbuch herezí nastoupil v 11. století, když byla z Balkánu zavlečena bludná nauka tzv. katarů nebo také albigenských. Radikální bylo jejich odmítání vtělení Ježíše Krista spojené s odmítáním stvoření, které katarští chápali jako dílo zlého božstva. Odmítali svátosti, manželství, plození a přísahu jako ďáblovu dílo a podkopávali tak i základy občanské společnosti. Jejich přitažlivá síla spočívala v přísnosti mravů.

Příslušníci pronikli do řad vyššího kléru a vytvořili jakýsi druh podzemní církve. Působili nebezpečně jako „pátá kolona“. Hrůza, kterou vyvolávali, dala vznik inkvizici, která byla svěřena žebrařským řádům dominikánů a fran-tiškáňů. Ti rovněž působili proti

V TURECKU ZAVRAŽDĚN BISKUP PADOVESE

Ve čtvrtek 3. června byl v tureckém Iskenderunu zavražděn předseda Turecké biskupské konference Mons. Padovese, apoštolský vikář Anatólie. Byl doslova podříznut ve svém sídle v Iskenderunu na jihu Turecka. Byl zavražděn 26letým Muratem Altunem, kurdského původu, který v biskupském domě působil již pátým rokem jako řidič a vykonával také další práce. Sestra Eleonora, asistentka Mons. Padovese, uvedla, že Murat vykazoval už několik dnů známky deprese a zmatení, a také dříve se u něj projevovaly známky labilit. V každém případě zůstává pravdou, že Mons. Padovese svůj život obětoval hlásání evangelia lásky a pokoje v obtížných situacích. A tudíž jej lze započítat mezi svědky evangelia.

Luigi Padovese se narodil před 63 lety v Miláně. V roce 1965 složil první sliby v řádu bratří kapucínů. Na kněze byl vysvěcen v roce 1973. Na Papežské univerzitě Antonianum vyučoval patristiku. Přednášel také na dalších univerzitách a byl rovněž poradcem Kongregace pro svatořečení. Na podzim roku 2004 byl jmenován apoštolským vikářem Anatólie a obdržel biskupské svěcení.

Mons. Padovese se měl účastnit cesty Benedikta XVI. na Kypr. Tady měl spolu s dalšími patriarchy a představiteli katolické církve převzít Instrumentum laboris zvláštní biskupské synody pro Blízký východ.

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

bludům kázáním a službami blízké lásky. Role inkvizice a počet vynesených rozsudků smrti je v současné době prezentován v přehnané, až groteskní podobě.

Západní schizma

Další „výbuch sopky“ postihl nikoliv víru, ale jednotu církve: bylo to velké západní schizma od 20. září 1378 do 11. listopadu 1417, které roztrhlo církev na dvě a pak na tři části.

Z jakých důvodů k tomu došlo, není možno zde rozebírat. Každopádně kardinálové – s malou výjimkou – prohlásili za neplatnou volbu Urbana V., ačkoliv ho rok předtím sami zvolili, a vybrali za papeže Roberta ze Ženevy, který si dal jméno Klement VII. Všechno úsilí odstranit schizma, které se upevňovalo volbou nástupců jak Urbana, tak Klementa, bylo marné. Tu se část kardinálů od svých „papežů“ odtrhla, prohlásili je za sesazené a zvolili v Pise 1409 za svého „papeže“ Alexandra V.

Protože nikdo z těchto tří se nechtěl vzdát, byli zde najednou tři nástupci sv. Petra. Tato přímo perverzní situace byla v přímém rozporu s podstatou církve. Teprve koncil v Kostnici zvolil 11. listopadu 1417 všeobecně uznávaného Martina V., a tak byla obnovena jednotu církve. Krize tentokrát nepostihla víru, ale hluboce otrásla hierarchickou svátostnou strukturou církve, kterou ovšem nemohla zničit.

Reformace a osvícenství

Za dalších sto let bouře rozvratu víry Luthera, Kalvína a Zwingliho odtrhla od církve celou střední a severní Evropu. Jen Španělsko, Itálie, Bavorsko a část Francie, Polska a Rakouska zůstaly katolické. Bylo to strašné zhroucení. Ale i tato katastrofa byla překonána. Tridentýský koncil, který s přerušením zasedal v letech 1546–1564, otevřel novou epochu náboženského i kulturního rozkvětu církve, která s obnovenými silami

zahájila nástup evangelizace v Novém světě a Asii a zasadila tam Kristovu nauku.

Opatství v Montecassinu má heslo „Succisa virescit“ – skáčený strom se znovu zazelenal. Ale i tento rozkvět povadl. Propuklo období nekritického zbožňování rozumu – osvícenství. Jeho radikální zástupci popřeli existenci Boha, méně radikální spatřovali v Ježíši Kristu sympatický vzor ctností a v církvi morálně výchovnou instituci. „Zničte tu hanebnici!“ bylo heslo Voltairovo, podobně jako: „Faráře na lucerny!“

Francie se z církevního pohledu stala „spálenou zemí“ a také v ostatních částech Evropy se projevil hluboké otřesy církevního života.

Kdo mohl tehdy tušit, že nejvíce postižena bude Francie, kde v roce 1253 vznikly církevně uznávané slavné řeholní řády? Podobná situace byla v ostatních částech Evropy, i když ne v tak radikální míře.

Dále můžeme hovořit o krizi modernismu kolem roku 1900. Důsledky pocítujeme dodnes.

Po tomto stručném přehledu by mělo být jasné: krize, ohrožení, pronásledování nejsou sice ideální případ, ale v dějinách církve se projevují jako normální.

Přitom je třeba mít na paměti: nejnebezpečnější ohrožení církve nepřichází zvenčí, ale zevnitř. Nejvíce ohrožuje církev úpadek víry a mravního života.

Kdy bude překonána současná zkouška, nevíme. Je zapotřebí upevnit věrnost a důvěru, ale také prohloubení víry, mravní očistění, pokání a praktikování zbožnosti a lásky je více než nezbytné.

Nesmíme přitom zapomínat, že Bůh je Pánem dějin, jeho úřady jsou nevyzpytatelné a cesty neprobídatelné.

*Z VISION 2000 - 3/2010
přeložil -lš*

Pozn.: Prelát prof. W. Brandmüller byl profesorem církevních dějin na univerzitě v Augsburgu a prezidentem Papežské komise historických věd v Římě.

Poslední rozloučení s Mons. Josefem Kouklem

22. května 2010 zemřel náhle ve svém bytě emeritní litoměřický biskup Mons. Josef Koukl. Narodil se 8. listopadu 1926 v Brně. Mládí prožil v Břeclavi, kde byl jeho otec profesorem na gymnáziu. Vystudoval gymnázium v Brně, kde 1. července 1945 maturoval.

Od roku 1945 studoval v Praze teologickou fakultu, kterou absolvoval 31. května 1950, ale již 23. dubna 1950 byl vysvěcen na kněze u sv. Vojtěcha v Praze-Dejvicích. V červenci téhož roku odešel do Sokolova, kde působil jako kaplan. Vojenskou službu vykonával u tzv. PTP do roku 1953, kde byl nasazen i na práce v kamenolomu. Po propuštění působil postupně v několika farnostech.

V listopadu 1970 se místem jeho dalšího působení staly Litoměřice, kde byl spirituálem zdejšího semináře. V březnu 1974 získal v Praze titul doktora teologie, od září 1974 vyučoval v semináři v Litoměřicích morální teologii jako profesor a stal se kanovníkem kapituly u Všech svatých v Praze na Hradě. Dne 26. července 1989 byl jmenován 18. sídelním biskupem litoměřickým. Biskupské svěcení přijal 27. srpna téhož roku v katedrále sv. Štěpána.

V roce 2004 se Mons. Josef Koukl stal emeritním biskupem. Zastával nadále úřad biskupského vikáře pro záležitosti styku se zahraničím. V loňském roce uplynulo 20 let ode dne, kdy byl Mons. Josef Koukl jmenován litoměřickým biskupem, letos na jaře oslavil 60. výročí svého kněžského svěcení.

Zádušní mše svatá se konala 29. května v litoměřické katedrále sv. Štěpána za účasti představitelů českého i německého episkopátu, papežského nuncia Mons. Causera i zástupců nekatolických církví. Hlavním celebrantem byl Mons. Jan Baxant a v homilii promluvil pražský arcibiskup Mons. Dominik Duka. Se zesnulým se rozloučili zástupci církve i státní správy a sdružení Ackermann-Gemeinde. K biskupské hrobce na litoměřickém hřbitově doprovázel milovaného biskupa nesmírný zástup kněží i věřících, kteří přijeli i z Německa a ze Slovenska.

Poslední rozloučení s Mons. Josefem Kouklem v Litoměřicích 29. 5. 2010

Zda peklo existuje, na to se nesmíme ptát filosofů ani teologů, to jsou ti nejvíce důležití: úkolem teologů není určovat obsah Kréda, nýbrž ho objasňovat v souvislosti s celým křesťanským tajemstvím. Musíme se však ptát víry církve, která peklo nevnalezla, ale potvrzuje ho, protože slyšela slova Ježíše Krista o „pekelném ohni“ (Mt 25,41) a o „zmrtvýchvstání k odsouzení“ (Jan 5,29) pro ty, kteří páchali zlo.

Tridentský koncil v 9. kánonu o ospravedlnění potvrzuje spásnou hodnotu „strachu z pekla“, díky kterému se v lítosti nad hříchy obracíme na Boží milosrdenství a varujeme se zlého.

V Krédu Pavla VI. se vyznává: „Ježíš Kristus vystoupil na nebesa a znovu přijde ve slávě soudit živé i mrtvé, každého podle jeho zásluh; proto půjdou k věčnému životu ti, kteří odpověděli na Boží lásku a milosrdenství, a do neuhasitelného ohně půjdou ti, kteří ho do poslední chvíle odmítali.“

Katechismus katolické církve říká: „Ježíš mluví často o pekle, o neuhasitelném ohni, vyhraněném tomu, kdo až do konce života odmítá uvěřit a obrátit se, tam mohou zahynout jak duše, tak tělo. Ježíš ohlašuje přísnými slovy, že »pošle své anděly, ti posbírají z jeho království ty, kdo páchají nepravostí, a uvrhnou je do ohnivé pece« a že vynese rozsudek: »Pryč ode mne, vy zlořečení, do věčného ohně!«“ (1034)

Katechismus katolické církve dále říká: „Církev ve svém učení potvrzuje existenci pekla a jeho věčnost. Duše těch, kteří umírají ve stavu smrtelného hříchu, vstupují ihned po smrti do pekla, kde snášejí pekelné tresty, »věčný oheň«. Hlavním trestem pekla je věčné odloučení od Boha, neboť pouze v Bohu může mít člověk život a štěstí, pro které byl stvořen a po nichž touží.“ (1035)

Kdo by popíral peklo a jeho reálnou možnost a kdo by odmítal až do konce milost spásy, popíral by pravdu křesťanského Kréda. Ale k pochopení,

Místo ledového ohně

v možné míře, smyslu a svým způsobem důvodu pekla – což je pravda víry – je třeba přijímat ho především v jeho původní dispozici.

Podle Ježíšových slov je „věčný oheň“ připraven pro ďábla a jeho anděly“ (Mt 25,41), kteří byli Bohem stvořeni jako přirozeně dobří a sami sebe učinili zlymi, když svobodným rozhodnutím radikálně a neodvolatelně odmítli Boha a jeho království (KKC 391–392).

Konstatujeme, že když se na počátku objeví člověk, je už přítomen starý had nazvaný ďábel; již působí Satan a svádí (Zj 12,9), Antikrist (1 Jan 2,18), „ďábel, který hřeší od počátku“ (1 Jan 3,8). Ježíš ho definuje jako „vraha od počátku“, „lháře a otce lži“ (Jan 8,44).

A jaký byl hřích tohoto „svůdce a Antikrista“, pro kterého byl v první řadě určen „věčný oheň“? Byl to hřích, že odmítal od věčnosti „Boží tajemství, kterým je Kristus“ (Kol 2,2), že ho zavrhl.

Nemělo by nás to udivovat, když uvážíme, že Bůh stvořil anděly pro službu svému Synu a že jejich dobrota spočívá zcela v jejich radostném přijetí Ježíše, zatímco jejich odsouzení pochází z jejich vzpoury a jejich hanebného odmítnutí.

Přesvědčíme se o tom, když budeme sledovat Ježíšův život, v němž se vyskytují jak andělé, tak démoni.

U Ježíše se objevil také démon, který ho pokoušel, aby ho odvedl od splnění Otcovy vůle; rozsévá nedůvěru vůči němu a svádí k odloučení od něho (Jan 6,69); zmocní se jeho zrádce (Jan 13,27); nabízí Kristu panování a královskou moc, a proto ho Kristus odvrhl.

Na Ježíši se poznává jak správnost, tak zvrácenost anděla i člověka: každý hřích je objektivně odmítnutím Krista, ve kterém se uskutečňuje věčné Boží předurčení.

Slyšeli jsme, že Ježíš popisuje ďábla jako vraha a lháře od počátku, toho, který se staví proti Životu a Pravdě, i proti vtělenému Slovu, které o sobě říká: „Já jsem Pravda a Život.“ (Jan 14,6).

Vrátíme-li se k počátkům, vidíme jasně, že celá intrika ďábla, který záviděl člověku, spočívá v tom, strhnout ho do své spirály závisti, podezřívání a neposlušnosti, tedy učinit ho účastníkem své vlastní vzpoury, a tak v něm zhanobit obraz Krista, podle kterého byl člověk stvořen, aby se stal pro Otce nepoznatelem a nepřijatelným. Peklo se tedy formuje jako vzdání a odloučení od Krista, který nemůže vedle sebe snést ty, kteří se dobrovolně a v plném vědomí osobní svobody rozhodli stát se mu nepodobnými. Ti, kteří nesou Pánovy rysy a tak se s ním neshodují, uslyší fatální výrok: „Odejděte ode mne všichni pachatelé nepravostí.“ (Lk 13,27). Peklo je osud nezvratný, určený jednou provždy pro lidi, ve kterých Bůh nemá zalíbení.

V pekle není Kristova milost ani jeho sláva. Je to „místo“ trvalé nekajcnosti a odmítání Božího milosrdenství, pro které byl člověk stvořen. Není to proto, že by nám nebyla nabídnuta milost a odpuštění nebo že by se nám jich pro nějaké okolnosti nedo-

Mons. Inos Biffi

stalo. Sám člověk je odmítá až do poslední chvíle vši silou své svobody a působí tak svízle Ježíši Kristu.

Trápení těch, kteří přebývají v pekle, ať už jsou to démoni, nebo lidé, kteří je napodobili, spočívá v nepřítomnosti Ježíše Vykupitele, nevyčerpatelného zdroje blaženosti, a nepřítomnosti společenství svatých. Zavržení nejsou Kristovi ani církve. Naopak, peklo je společenství zavržených, které ve skutečnosti není společenstvím, nýbrž jen nesmiřitelnou nesvorností a vzájemnou nesnášenlivostí a nenávisť. V pekle není možný zážitek lásky. Zde se nemiluje, jen navzájem nenávidí.

Zbývá posílit naši jistotu, že Pánem tohoto světa není ďábel, ale zmrtvýchvstalý Ježíš, který ho definitivně odsoudil a porazil, a že jeho milosrdná a všemohoucí láska prostupuje každý okamžik času i celou věčnost.

L'Osservatore Romano

27. března 2010

Překlad -lš-

Gloria Patri, qui creavit nos,
gloria Filio, qui redemit nos,
gloria Spiritui,
qui sanctificavit nos;
gloria summae et individuae
Trinitati,
cuius opera inseparabilia sunt,
cuius imperium sine fine manet.
Te decet laus, te decet hymnus,
tibi debetur omnis honor,
tibi benedictio et caritas,
tibi gratiarum actio,
tibi honor, virtus et fortitudo,
Deo nostro
in saecula saeculorum.
Amen.

Sláva Otci, který nás stvořil,
sláva Synu, který nás vykoupil,
sláva Duchu,
který nás posvětil,
sláva nejvyšší a nerozdílné
Trojici,
jejíž díla jsou neoddělitelná,
jejíž vláda trvá na věky.
Tobě patří chvála a hymnus,
tobě náleží všechna čest,
tobě chvalořeč a láska,
tobě díkyvdání,
tobě čest a všechna síla,
Bohu našemu
po všechny věky věků
Amen.

Stále vpřed a s radostí

Ondřej Hornig, farář v Oberwaltersdorfu a vězeňský kaplan v Hirtenbergu

Již cestou do Oberwaltersdorfu k faráři Ondřeji Hornigovi mi bylo jasné, že se při tomto interview také hodně nasmějeme. Již když jsem mu své „přepadení“ telefonicky oznamovala, vybuchl velkým veselím. „To bude mít hodně lidí radost, až mě uvidí!“ Myslel tím ty, kteří nedokážou ocenit jeho přímý způsob, jeho umění hlásat víru vhod i nevhod. Bere to s humorem a zůstává u svého prorockého poslání, které usku- tečňuje s nebrzděnou energií – a ta je nakažlivá jako jeho smích. Žije podle hesla Dona Boska: „Stále vpřed a s radostí. Konat dobro a nechat vrabce štěbetat!“

Když se mě v telefonu ptal, zda mi může udělit požehnání, potěšilo mě to a cítila jsem se tím poctěna. Sotva jsem přišla, vyšel mi vstříc: „Uděláme rozhovor v autě? Musím do Bade- nu k umírajícímu!“ Ten má jistě přednost. Ale mezitím se tam vydal jiný kněz, a tak jsme si mohli sednout k šálku čaje, který nám připravila spolupracovnice.

Nyní se mohu dovědět něco více o jeho životě. Narodil se 1956 v Grazu. Maturoval na ob- chodní škole, protože jeho rodi- če měli velkoobchod potravinami a známou pražírnu kávy, kam po maturitě nastoupil. Vzpomíná: „Rodina byla, Bohu díky, spořádaná, buržoazně katolická, chodili jsme do kostela, ale ne- byli jsme superzbožní, ani jsme neměli nějakou vazbu na faru.“ Že peníze samy nepřinášejí štěstí, jakmile jsou pokryty základní potřeby, poznal mladý muž brzy. „Velmi mě zajímala otázka smys- lu života, o kterou jsem se zají- mal, jakmile jsem začal samo- statně přemýšlet.“

Ve dvaceti letech cestoval na Athos, do centra pravoslavného křesťanství, „Zkušenosti z dvace-

ti klášterů, ke kterým jsem pu- toval pěšky, na mě silně zapůsobi- ly.“ Od té doby se zajímal o víru, a to tak intenzivně, že po třech letech práce v rodičovském pod- niku, který hodnotí jako velmi zajímavý, rozhodl se dát se zce- la k dispozici službě Bohu jako kněz. „V práci pro firmu jsem ni- kdy nemohl najít plné uspokojení. Pro rodiče to byla jistě velká oběť, ale podnik funguje dodnes a vede ho můj bratr.“

Mladý Ondřej jde do Salcbur- ku a vstoupí do semináře. Mís- to jasného světla našel velké ne- srovnalosti. Církevní krizi, která je dnes na mnoha místech velice zřetelná, bylo již v semináři cítit. Pro nově příchozího to byl šok. Důsledek: roztrpčenost, odklon od víry, pády, tak velké duševní problémy, že některé vyžadovaly psychiatrické ošetření.

Měl však štěstí, že poznal dobré kněze, kteří ho převedli přes obtížné období. Se zřejmou starostí o mladé lidi, kteří cítí povolání ke kněžství, zdůrazňu- je: „Musí si velmi dobře rozmys- let, do jakého semináře vstoupí a kdo tam vyučuje. Kromě toho musí si zajistit dobré duchovní vedení.“ Při zpětném ohlédnu- tí je dnes rád, že mu bylo tehdy již 27 a přinesl si s sebou něja- ké životní zkušenosti, které mu umožnily lepší rozlišování. Pod- le jeho názoru jsou si přísluš- ní církevní představitelé málo vědomi, jak velkou odpověd- nost mají vůči mladým lidem. Kdo vyučuje, jaké jsou vyučova- cí plány v seminářích a na fakul- tách? Všechno to je třeba prověřit. V armádě se dbá na to, aby rekruti nebyli příliš rozpáleni a hned zchlazeni.

Na biskupovo přání stane se během kněžského vzdělá- ní dva roky vychovatelem v Tan- zenbergu. Cítil se přitom přeti-

P. Ondřej Hornig

žený, ale udělal tu zkušenost, že Bůh ho nikdy nenechal na holič- kách, když prosil o pomoc. „Pak mohou plynout milosti, které by člověk pokládal za nemožné,“ přiznává vděčně. Zřejmě bylo kli- ma v Tanzenbergu tak dobré, že je ještě dnes v kontaktu s někte- rými tehdy patnáctiletými mla- díky. „To byl velmi silný zážitek víry, který mi dal sílu, abych pokračoval na své cestě.“

Ta pak vedla do Vídně, kde 24. června 1991 v 17 hodin při- jal kněžské svěcení. S pohnutím vzpomíná: „Vážený profesor Jo- sef Zulehner, můj zbožný a vy- soce inteligentní přítel, vedoucí růžencového křížového tažení v Horním Rakousku, upozor- nil mě později na to, že to bylo na hodinu přesně 10 let po prv- ním zjevení v Medjugorje.“

Po svém svěcení působí tři ro- ky jako kaplan v Ober St. Veit. Následují dva roky v Ternitz, prů- myslové obci, která je spíše víře vzdálená. S velkou úctou hovoří o tehdejší faráři, který farnost natrvalo velmi změnil. Z této far- nosti vzešli již čtyři kněží: „Zde je vidět, že spojení s Bohem je roz- hodující. Bez něho je všechno ostatní k ničemu. V té době jsem se mnoho naučil, i když jsem s fa- rářem nebyl vždy téhož mínění.“

Po období v Ternitz chtěl být samostatný. Aby mohl snáze na- vštěvovat v Grazu otce – matka mezitím zemřela – přeje si farnost v blízkosti jižní autostrády. A tak přichází v roce 1996 do Ober- waltersdorfu. Jedna důchodkyně a jeden důchodce jsou mu ihned velkými pomocníky. Kromě toho sem pravidelně přichází jeho se- stra a vede mu účetnictví.

Za tuto pomoc je velmi vděč- ný: „Z církevní daně toho pro fa- ru moc nezbude. Kdybych neměl dobrovolné pomocníky, nemohl bych si dovolit ani kostelníka, ani sekretářku.“

„A jak to zde vypadá?“ ptám se. „Celá oblast zde, pokud jde o víru, je teprve ve výstavbě.“ A vypráví: „Zámek, který nyní patří Franku Stronachovi a je sídlem Magna-centrály, byl dří- ve sídlem hrabat Trautmannsdor- fů. Později zde sídlili průmysl- níci. Farnost v 19. století velmi poznamenalo dělnické hnutí. Je to klasická fara průmyslové čtvrti. Velmi zde byl rozšířen austro- marxismus. Nyní se sem hojně stěhují Vídeňáci. Za posledních 15 let se počet obyvatel zdvojná- sobil na 5 000 duší. Návštěva kos- tela odpovídá vídeňským pomě- řům. Již v době monarchie a také za 2. světové války zde byla mu- niční výroba. Mnoho lidí posla- la tato munice na onen svět. Cí- levědomě se modlím za tyto lidi. Musíme se modlit, aby se minus minulosti proměnilo v plus pří- tomnosti.“

Pater Hornig však vidí i po- zitivní věci: Předností je sku- tečnost, že zde není křesťanství z tradice. Zdejší křesťané jsou opravdoví křesťané. Mnoho jich dobrovolně pomáhá, i tako- ví, od kterých by to nečekal. „Je zde skupina obyvatel, která má sice averzi vůči církvi jako insti- tuci, tedy nechodí do kostela, ale hledá Boha a v praktických vě- cech je ochotna velkodušně po- máhat. Když jsme chtěli koupit věžní hodiny – dříve tady nebyly – uspořádala starostka slavnost a čistý výtěžek šel na hodiny. Je- den podnikatel opravil faru a tři- krát vymaloval kostel. Nyní re- novuje kostelní věž a říká: Když vám pomůžu, cítím, že se to Pá- nu Bohu líbí, a hned mám něja- kou objednávku. Jiný mi zdarma seká trávník. To jsou dobré zku- šenosti, které pomáhají.“

„Ale nejdůležitější je modlit- ba. Proto je kostel stále otevřený. Navzdory všem domněnkám za- tím nikdo nic neukradl. Každý

den je mše svatá. Nemám žádný den volna od liturgie. To je velmi důležité i pro moji osobní cestu. I když přijde málo lidí. Pán Ježíš neřikal, kde jsou dva nebo tři tisíce shromážděny ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich. Stačí dva nebo tři.“ Má zde také tzv. „bojovné prosebníky“. „Ti se denně modlí růženec. Jiná modlitební skupina, několik pánů a dam, ne všichni jsou z naší farnosti, požádala, aby mohli adorovat v noci. Z praktických důvodů – vždy se tam topí – jsme zvolili budovu dětské školky. Postavili jsme tam oltář a já tam večer vystavím Nejsvětější svátost. Modlí se až do 22 hodin, dva nebo tři dokonce do šesti do rána. Je to obrovský dar pro farnost i pro školku. V důsledku toho je ve školce harmoničtější klima, především mezi 14 spolupracovnicemi. I mezi dětmi z různých sociálních vrstev – některé jsou muslimské – to výborně klapě.“

Školku spravuje společně církve a stát. Teď ji má převzít kraj. Starosta slíbil, že název „Školka sestry Restituty“ bude zachován. Snad zůstanou na stěnách i krásné obrazy blahoslavené mučednice, které namalovali vězni z Hirtenbergu. Tak budou děti moci dále vyrůstat a hrát si pod jejími křídly. Pan farář dodává: „Sestra Restituta má z těchto obrazů zde jistě mnohem více radosti než ze své busty ve vídeňském dómě.“

Pan farář denně prochází všemi skupinami školky a modlí se společně se 170 dětmi k jejich andělům strážným. Zažila jsem, jak horlivě a zbožně to dělají, i když znamení kříže dělají s různým úspěchem. „I tato modlitba pozitivně ovlivňuje klima a soužití kultur a různých sociálních vrstev. Co se zde bude dále dít, to je v Božích rukou. Ale myslím, že dosavadních 14 let jsem využil dobře. Co se jednou vykoná, to nikdo nemůže vzít zpět!“

Důležitou součástí činnosti je pastorační práce ve věznici Hirtenberg. Jak to vlastně začalo? „Jako mnozí jiní jsem do vězni-

ce vklouzl.“ Již před lety vypomáhal jako kaplan v ženské věznici ve Schwarzau, později stále častěji zaskakoval v Hirtenbergu. Spolubratr, který tam sloužil mše, z důvodu vysokého věku odešel. „Tu jsem pocítil v roce 2000 jako Boží poslání úkol převzít tuto péči.“

Ve věznici je 450 trestanců. Musí si tam odsedět až 10 let: krádeže, vloupání, bankovní loupeže, drogy... 60 % z nich jsou Rakušané, 40 % cizinci. Farář se směje: „Tam se můžu učit řeči nejrůznějších národů. Je tu zastoupení od Mongolska až po Chile. Pastoračně je to výzva a ideální doplnění farnosti. Jedna velká přednost: Nic tam nemusím renovovat, všechno zajistí justice. I když jich tam sedí mnoho, není to žádná byrokracie. Můžu zde prostě provádět pastorační práci.“

„Dívám se na tu věznici jako na klášter pokání s přísnou řeholí a přísnou klauzurou. Poslušnost je tu jistě na vyšší úrovni než v mnoha kláštorech. Noviců máme dostatek a to všechno církve vůbec nic nestojí. Jen to potřebuje modlitbu, i od čtenářů; bez přátel, kteří se modlí, není práce možná.“

„Roky strávené ve věznici mají smysl jen tehdy, když jsou využity jako v klášteře.“ Jinak jsou

to ztracená léta. „Když však najdu ve věznici Boha, tak to nebylo marné. Mojí úlohou je s mými spolupracovníky a s Boží pomocí z lotrů po levici udělat lotry po pravici. Nesmíme zapomenout, že Dismas byl vůbec první světec, kterému Ježíš řekl: »Ještě dnes budeš se mnou v ráji.«“

Každou neděli v 7 hodin je zde mše svatá. Každých 14 dní je jedno odpoledne osazenstvu k dispozici k rozhovorům. „Když končím, tak mám taaaakovou hlavu, hrozná břemeno, které vynáším z věznice. Náčelník, můj představený ve věznici, potvrzuje, že lidé jsou pak lépe vyrovnání se svou situací, když ji mohou posuzovat z náboženské strážní věže.“

Máme v Hirtenbergu bibličkou školu a 15 alfa-kursů, vždy s 30 účastníky. Více není z bezpečnostních důvodů povoleno. Tak máme čekatěle.

Na nedělní mši přijde kolem 30 vězňů. To je vyšší procento než ve farnosti. Ale hlavně jde o účinnost samotné mše svaté, ohromná síla milosti a požehnaní. To je pro tento ústav velice důležité. Otevřenost a zájem o náboženské otázky je zde větší než venku. Měli jsme i několik křtů a birmování.“

Přípravený vždy mluvit spíše o dobru a pozitivních věcech, vypráví mi o mnoha uměleckých dílech, která vězni zhotovili pro farnost a pro faráře. „Mezi vězni jsou velice zajímaví a kvalifikovaní lidé, jako jeden srbský ‚spolubratr‘, jak ho nazývám. Maluje nádherné portréty a obrazy svatých. Jeden uvězněný sochař zhotovil pro naši školku sochu Panny Marie v jeskyni. Ta bdí nad našimi dětmi. Další práce vězňů jsou svícny a řezby.“ Jednu hlavu Krista si odnáším do naší redakce. „Pro naše farníky je důležité, když vidí, že vězni přispívají krásnými přínosy pro společnost.“

Vzorem pro faráře jsou sestry bliženské lásky Matky Terezy. „Ony žijí autentické křesťanství. Z nich je cítit, jak víra v životě působí.“ Pokaždé, když jim odnáší oděvy věnované farníky, přijde velmi povzbuzen. „Potřebuji to jako spojení s našimi přáteli v modlitbě. Jinak bych nepřežil.“

Za vzor má také svatého faráře arského. „Je to muž modlitby a absolutní důvěry v Boha. Jeho metoda je jediná skutečně úspěšná.“ Každý může zkusit na své místo, které mu bylo svěřeno, přinést Ježíše. „Myslím, že mi Bůh svěřil v mé farnosti zvláště školku a věznici. To je moje místo. To se pokouším brát vážně. Každý den je nová výzva: každého, koho potkám, mi posílá Bůh. Jistě nejsem tak trpělivý a tak přátelský, jak bych měl být, ale Bůh chce, abych se postaral o každého z těchto lidí.“ A já jsem si jista, že každý, kdo na něho naráží, může počítat s tím, že udělá všechno, co jen může, aby mu pomohl.

Z VISION 2000 - 3/2010
přeložil -lš-

Ježíšovo srdce světu (3)

Malá duše Consolata Betrone

Dále se Ježíši zalíbilo předpovědět sestře Consolatě mnohé věci týkající se jejího budoucího apoštolátu po její smrti. Zmate na takovým Božím významáním, jednoho dne začala sladce naříkat, protože se jí zdálo, že toho řekl příliš mnoho. Ježíš jí odpověděl (12. prosince 1935): *Říkám ti příliš mnoho o tvé budoucnosti? Říkám ti všechno?... Máš pravdu, ale co chceš, když Srdce přetéká!... A pak, ty jsi tak maličká, že se spokojíš, když to napíšeš (protože Já chci, abys napsala všechno), a proto ti mohu říct všechno. Ještě sis nevšimla, že maminka, když se laská se svým posledním dítětem, hýčká ho a řekne mu věci, které by nikdy nerekla staršímu dítěti?... Co chceš; její mateřské srdce se potřebuje rozšířit, říct této malé bytosti, která ještě nic nechápe a jen se směje, všechny věci, které chová vůči ní. Řekne jí všechno, právě tak všechno, jako Já říkám tobě. Proto si všimni, že když toto dítě začne mluvit a někdo se ho zeptá: „Kdo ti dal ty krásné šatičky?“ odpoví celé spokojené: „Moje maminka!“ a bude se radovat z těch krásných šateček, které na ní chválí. Vidíš rozdíl, jaký panuje mezi velkými a malými dušemi? Ony se těší z ctností, jimiž byly okrášleny, protože to byl Bůh, kdo jim je dal; ty druhé je budou skrývat ze strachu z pýchy, která je okrádá, protože pracovaly na tom, aby jich dosáhly. Pochopilas, Consolato? Proto malým duším říkám všechno, nic Mi neukradnou, Mně vzdávají chválu, čest a slávu!*

Nebylo to poprvé, co Ježíš užil přirovnání s dítětem a šatičkami, aby naznačil, že malé duše se odevzdávají působení milosti, i pokud jde o jejich posvěcení, a jsou spokojeny jen s tím, že jim mohou následovat ve všem s krajní učenlivostí. Proto jí ře-

kl 8. října 1935: *Consolato, raduji se z tebe, protože mohu dělat všechno, co chceš, a proto všechno dělám. Pověz Mi, víš, s jakou péčí a láskou zhotovuje maminka šatičky pro své dítě, vkládá do toho celé své srdce. Kdyby to teď dítě odmítalo, protože si chce šaty zhotovit samo, zarmoutilo by maminku. Poté, co měla sestra Consolata svého duchovního vůdce, Ježíš jí nedovolil, aby se zpovědníkovi světovala s tím, co mimořádného se odehrávalo v její duši. A sdělil jí důvod: museli by o tom velmi dobře přemýšlet ti, kteří se ze zásady staví proti novým projevům milosrdenství Ježíšova Srdce. Řekl jí (5. prosince 1935): *Víš, proč ti nedovolují světovat se žádnému zpovědníkovi? Hleď, dávám všem svobodu. Neznásilňuji vůli, ale zraňuje Mě nedůvěra ke Mně. Ne, Já nikoho nenutím, aby věřil v projevy mého milosrdenství silou zázraků. Nedělal jsem to ani za pozemského života - čteš to ve svatém evangeliu - podmínka k obdržení mé milosti byla vždy tato: „Můžeš uvěřit? Pro toho, kdo věří, je možné všechno.“ Tak to je důvod, proč to, co říkám malým duším, které mají prostou a nenarušenou víru, nemohu říct velkým duším. Není to pro ně hřích, protože jsem jim nechal svobodnou vůli, ale ony se připravují o tolik světla... Chápeš Mě? Sestra Consolata chápala tuto božskou řeč a rozuměly jí všechny malé duše s vírou „prostou a nenarušenou“. Pokud jde o božskou vnitřní řeč, bude dobré připomenout toto Ježíšovo vysvětlení sestře Consolatě (9. listopadu 1935): *Jestliže chceš, abys psala, je to proto, aby moje slova přinesla mnoho ovoce. Někdy se ti mohly zdát moje úvahy příliš dětské, ale to je proto, že jsi tak maličká a Já svá slova přizpůsobuji tobě; ale pamatuj, že každé mé slovo je duch a život. Takový způsob jednání s malými dušemi u Ježí-***

še nesmí nikoho udivovat. Svátý František Saleský konstatuje: „Bůh je neviný k neviným (Sal 18,26), dobrý k dobrým, srdečný k srdečným, něžný k něžným; láska ho někdy vede k tomu, že používá způsoby svaté taktosti k duším, které pro svou láskyplnou čistotu a prostotu se stávají svým způsobem dětmi.“ Ale i když Ježíš přizpůsobuje svou mluvu malosti tvora, jeho slova jsou vždy opravdu „duch a život“ pro vzácné pojmy duchovního života, které obsahují.

Po jednom dnu vyčerpávající námahy žádala sestra Consolata prominutí od Ježíše, že byla přetažená, a proto měla problémy s vytrvalostí v lásce, a Ježíš jí posilnil: *Hleď, to, co by pro velké duše byl hřích, není jím pro malé duše, a ty jsi tak malá! Já to napravuji; Já jsem miloval za tebe, proto ti celý den započítávám jako ustavičný úkon lásky. Jindy v odpovědi na její modlitby za duchovního vůdce zapojeného do cyklu kázání jí řekl (16. října 1935): *Ano, ta kázání přinesou mnoho plodů pro život věčný. Co chceš! Malým duším dopřávám všechno. Ty neodepřeš nic Mně, Já neodepřu nic tobě. A ve věci stavu obětí, ke kterému byla povolána, dal jí toto ujištění (13. listopadu 1935): *Pamatuj si vždy, moje síla ti nikdy nebude scházet. Když ti sděluji své ctnosti, sděluji ti je obzvláště proto, že jsi sama slabost. To, co tedy přitahovalo k sestře Consolatě pohledy se zalíbením Nejvyššího a vysloužilo jí božskou přízeň, byl duch duchovního dětství; byl***

to stav, kdy se cítila a nikoliv dělala maličkou, ale maličkou před tváří Boží; bylo to intimní uznání vlastní slabosti, které ji vedlo, aby ve všem doufala v Ježíše, který působil a bojoval v ní.

KAPITOLA DRUHÁ

ŽIVOT LÁSKY A KŘESŤANSKÉ CTNOSTI

1. Věřit v Lásku

Život duchovního dětství spočívá v podstatě v životě lásky a první požadavek pro to, aby život lásky byl praktikován s užitekem, je věřit v Lásku. To znamená především věřit, že Bůh je Láska. *Deus caritas est* (1 Jan 4,16). Víra v tuto základní pravdu je nutná k tomu, aby duše mohla rozeznat v Lásce první a dostačující příčinu všech děl Boha Stvořitele; je to jeho láska, co inspirovalo vtělení a vykoupení; je to jeho láska, co nám dalo Eucharistii a svátosti; je to jeho láska, která připravila očištěc pro duše nedostatečně očištěné; je to jeho láska, která připravila pobyt míru pro duše dobré vůle; je to jeho láska potupená a zneuznaná, která musí připustit peklo. Svátý František Saleský měl pravdu, když napsal: „V církvi svaté všechno patří lásce, žije láskou, koná se z lásky a vychází z lásky.“ Ostatně stačí sestoupit od velkých Božích skutků k jednotlivým událostem, které utvářejí život světa a jednotlivých osob, abychom v nich rozpoznali spolu s moudrou Boží rukou stopy jeho lásky. On nemůže konat jiná díla než díla lásky: jeho myšlenky, jeho skutky, všechna jeho božská vůle je láska, i tehdy, když kárá.

Sestra Consolata píše: „Večer 24. srpna 1934 jsem se nacházela v cele blízko okna. Dali mi přečíst jednu knihu a já jsem nalistovala a četla o trestech, jimiž Pán hrozil. Consolata vzplála: »Ježíši, co chceš smýt naši krev, je nečistě; umyj nás svou kr-

vi!« *Consolato, podívej se na nebe...* Podívala jsem se a na obdivuhodně azurovém nebi jsem spatřila hvězdu, a Ježíš vykřikl v mém srdci: *Důvěru!...* Mezitím krásná klenba nebe byla poseta hvězdami a mě zachvátilo tajemné kouzlo. Sedla jsem si na nízkou stoličku a setrvala jsem tak v tichém rozjímání. Zdálo se mi, že nebe už se na zem nezlobí, ale mír Božího království sestupuje na ubohý svět. Může a chce ho spasit. *Consolato, potřebuji oběti, svět hyne a já ho chci zachránit. Consolato, jednoho dne démon přísahal, že tě zahubí, a Já, že tě spasím. Kdo zvítězil? ... Nuže přísahal, že zahubí také svět, a Já jsem přísahal, že ho spasím a spasím ho triumfem svého Milosrdenství a své Lásky. Ano, zachráním svět milosrdnou láskou, napiš to.*“

Všimněme si: ne že by Ježíš vylučoval utrpení; ta mohou být nutná právě pro záchranu světa a duší. Během italsko-etioopského konfliktu, když sestra Consolata prosila za vojenské kněze a chtěla dosáhnout, aby všichni setrvali na výši svého poslání, Ježíš odpověděl (27. srpna 1935): *Hleď, tito mladí muži by doma z velké části hnili v neřestech. Naopak ve válce, daleko od příležitostí, s asistencí kněze zemřou a budou navěky spaseni.*

Stejnou věc opakoval vzhledem k ekonomické krizi, která trýznila svět před druhou světovou válkou (15. listopadu 1935): *Ani současná bída, která vládne ve světě, není dílo mé spravedlnosti, ale mého milosrdenství. O kolik hříchů je méně pro nedostatek peněz! Kolik přibýlo modliteb k nebi ve finančních potížích! Ó, nemyslete si, že bolesti země Mě nedojímají; ale Já miluji duše, chci je spasit, a abych dosáhl svého cíle, jsem nucen použít tvrdosti, ale věř, je to z milosrdenství. Duše na Mě hromadně zapomínají a hynou, v bídě se vracejí ke Mně a jsou spaseny. Tak je to, abys věděla.*

Během strašného světového požáru, přesně 8. prosince

1940 se mezi Ježíšem a plačící Consolátou, která vyprošovala mír, rozvinul následující dialog: *Hleď, Consolato, kdybych dnes dopřál světu mír, svět by se vrátil do bahna... zkouška by nebyla dostačující.* Ale Ježíši, tolik mládeže poslané na jatka! *Ó, nejsou lepší dva nebo tři roky krutého, intenzivního a neslychaného utrpení a pak věčná radost, než celý život v nevázanosti a pak věčná záhuba? Vyber si.* Ale Ježíši, všichni nejsou zlí! *Dobře, dobří rozmnoží své zásluhy. Ne, nedávej vinu hlavám států, oni jsou prosté nástroje v mých rukou. Abych mohl dnes spasit svět, je nutné toto. Kolik mladých bude na věčnosti děkovat Bohu, že zahynuli v této válce a byli spaseni navěky! Chápeš?*

To, co říkal Ježíš o válce, opakoval, pokud jde o hlad, který byl následkem této války (24. dubna 1942): *Spasím vojáky ve válce a svět bídou a hladem. Ale tolik srdcí nedůvěřuje... Pros nyní nejen za srdce, která trpí ve světě, ale také za ty, kteří nedůvěřují, že Já jsem jejich síla a naděje.*

A když se za několik dní vrátil k tomuto námětu, jako odpověď na prosby za mír, řekl jí: (24. dubna 1942): *Bída a hlad dohánějí duše do beznaděje... Consolato, pomoz Mi je zachránit! Chci spasit ubohé lidstvo, které se hrne*

*do bahna jako žíznivý za čerstvou vodou, a abych je spasil, není jiné cesty než bída a hlad. Ale ono nedůvěřuje... Consolato, pomoz Mi zachránit je, modli se za ně, jako se modlíš za vojáky. Vojáci, spasím vás ve válce! Tak chci spasit ubohé lidstvo. Modli se, modli se za ně, abych zmírnil jeho bolest a spasil duše. Jestliže to všechno dopouštím, tolik bolesti ve světě, je to pro jediný cíl: spasit duše pro věčnost. Svět se řítí do záhuby... Zvláště aby zmírnil velkou úzkost sestry Consolaty při zničení tolika domů v jejím milovaném Turinu v důsledku bombardování, Ježíš se vracel ke stejné myšlence víry (prosinec 1942): *Consolato, domy budou znovu postaveny; duše, které se ztratí, ne. Není lepší zachránit duše a nechat zničit domy, než zachránit domy a zahubit duše?**

Tak jak tomu bylo u veřejných neštěstí, tak tomu bylo i v oněch rodinných a osobních. Vždy, i v případech obzvláště bolestných, před kterými rozum zůstává stát a ptá se Ale proč?, přichází z nebe stejná odpověď: Boží Lásky, Dobrota, Milosrdenství. Jednoho dne, když Consolata plakala pro náhlou smrt své přítelkyně z dětství, jisté Celesty Canda, která po sobě zanechala čtyři sirotky, z nichž nejstarší měl sotva devět let, Ježíš od-

pověděl: *Celesta Canda se nyní raduje z věčného patření a z ráje a bdí s ještě větší nežností nad dušemi svých čtyř dětí, více, než kdyby byla zůstala na zemi.* Jak líbezná útěcha, kolik světla z nebe vrhají tato slova na všechny rodinné smutky! Tedy věřit v lásku znamená věřit, že Ježíš nás miluje, že nás chce spasit a že všechno to, co koná a co připouští, ať už v celém světě, nebo v malém světě duše, je vždy pro naše dobro. Je ovšem málo duší, a to i mezi těmi, které se oddaly zbožnosti, které mají tuto pevnou a praktickou víru v Lásku. Snad ji mají, ale slabou a snadno kolísají pod ranami skalpulu božského Umělce, zaměřenými na zdokonalení díla jeho rukou. A kolik duší bylo přivedeno k patření na Boha spíše přísným Pánem než dobrým Otcem! A jim platí tento sladký postesk Ježíše sestře Consolatě: *Nedělejte ze mne Boha tvrdého, když jsem Bůh lásky!* (22. listopadu 1935) Jim také platí odpověď, kterou dal Ježíš sestře Consolatě, když se ho ptala, jak chce být nazýván (26. září 1936): *Nesmírná Lásko, nekonečná Dobrota!* A ještě rada, kterou dal Ježíš sestře Consolatě, když se nemohla rozhodnout, zda má napsat v dopise Nejsvětější Srdce Ježíšovo nebo Srdce dobrého Ježíše (22. června 1936): *Napiš Srdce dobrého Ježíše, protože že jsem svatý, vědí všichni, ale ne všichni vědí, že jsem dobrý.*

Proto duše, která chce žít z lásky, musí se dobře upevnit v této pravdě a aplikovat ji tisícovým způsobem v každodenním životě. Nezastavovat se u tvorbě ani u událostí, ale ve všem vidět Boha a jeho lásku; a vždy, v příjemnostech i protivnostech, v klidu i za bouře sbírat svou energii, aby vyslal k nebi volání neoblomné víry: „Svaté Srdce Ježíšovo, věřím ve tvou lásku ke mně!“ To vlastně napsal již Apoštol lásky: *A my jsme poznali a uvěřili v lásku, kterou má Bůh k nám* (1 Jan 4,16).

(Pokračování)

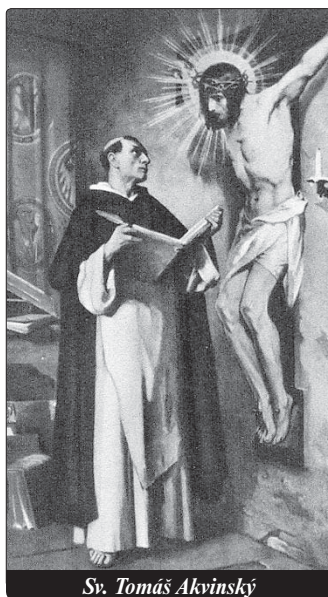
ZALOŽENÍ ČESKÉ CHRISTOLOGICKÉ A MARIOLOGICKÉ AKADEMIE

Dne 8. prosince 2009 byla v rámci Katedry systematické teologie na CMTF UP v Olomouci založena *Česká christologická a mariologická akademie*. Tohoto dne začaly také fungovat webové stránky akademie www.cchma.cz. Následujícího dne proběhlo první slavnostní setkání zakládajících členů akademie s vedením CMTF UP. Akademie je napojena na Mezinárodní papežskou mariánskou akademii v Římě, na jejichž webových stránkách www.academiamariana.org nová česká akademie již figuruje. Založení akademie je především dílem prof. Dr. Ctirada Václava Pospíšila, Th.D., který se stal jejím sekretářem. Předsedou nové akademie je PhDr. Štěpán Martin Filip, Th.D., a místopředsedou Dr. Ing. Eduard Krumpolc, CSc., Th.D. Cílem akademie je podporování odborné teologické reflexe o Ježíši Kristu a Panně Marii, nejdříve zmapování české christologie a mariologie.

PhDr. Štěpán M. Filip, Th.D.
katedra systematické teologie CMTF UP

SVATÝ TOMÁŠ AKVINSKÝ - pokračování ze str. 2

prostředích přispěla k odmítání Aristotela také okolnost, že tohoto filosofa prezentovali a komentovali arabští filosofové Avicenna a Averroes. Nicméně byli to právě oni, kdo předali latinskému světu aristotelskou filosofii. Tyto komentáře např. učily, že lidé nedisponují osobní inteligencí, ale že je zde jediný univerzální intelekt, duchovní substance společná všem: bylo to tedy odosobnění člověka. Druhý diskutabilní příspěvek arabských komentátorů byl ten, že svět je věčný jako Bůh. V univerzitním a církevním světě se rozvinuly nesmírné diskuse, které nebraly konce. Aristotelské filosofii se dostalo obrany právě mezi prostým lidem. Tomáš Akvinský ve škole Alberta Velikého rozvinul bádání, které má základní význam pro dějiny filosofie a teologie, řekl bych pro dějiny kultury: studoval od základu Aristotela a jeho interprety a pořídil si nové latinské překlady řeckých textů. Tak se již neopíral o arabské komentátory, ale mohl číst osobně originální texty a okomentoval velkou část aristotelských děl, přičemž rozlišil, co bylo platné a co bylo sporné, nebo co bylo třeba zcela odmítnout, a ukázal tak shodu s údaji křesťanského zjevení a využil širou a přiléhavě aristotelské myšlení ve výkladu teologických spisů, které sepsal. Zkrátka Tomáš Akvinský ukázal, že mezi křesťanskou vírou a rozumem panuje přirozená harmonie. A to bylo velké Tomášovo dílo, které v okamžiku setkání dvou kultur – v době, kdy se zdálo, že víra musí před rozumem kapitulovat – ukázalo, že obě jdou pospolu, že to, co se jevílo rozumu neslučitelné s vírou, nebylo rozumné, a co se jevílo jako víra, nebyla víra, jestliže to bylo v rozporu s pravou racionalitou; tak vytvořil novou syntézu, která formovala kulturu následujících staletí.

Sv. Tomáš Akvinský

Učitel a autor

Pro své vynikající intelektuální nadání byl Tomáš povolán do Paříže jako profesor teologie na dominikánské katedře. Zde začal také svou literární tvorbu, která pokračovala až do jeho smrti a která je fantastická: komentáře k Písmu svatému, protože jako profesor teologie byl především vykladačem Písma, komentáře k Aristotelovým spisům, mohutná systematická díla, mezi nimiž vyniká *Summa theologiae*, traktáty a diskurzy na různá témata. Při psaní jeho spisů mu pomáhali někteří sekretáři, mezi nimi spolubratr Reginald z Piperina, který ho věrně doprovázel a se kterým ho pojilo bratrské a upřímné přátelství, vyznačující se velkou upřímností a důvěrou. A to je charakteristika světců: pěstují přátelství, protože je to jeden z nejvznešenějších projevů lidského srdce a má v sobě cosi božského, jak vysvětlil sám Tomáš v některých otázkách Teologické summy, kde píše: „Láska je na prvním místě přátelstvím člověka s Bohem a s bytostmi, které Mu náležejí“ (II, q. 23, a.1).

Nezůstal v Paříži dlouho a trvale. Roku 1259 se účastnil ge-

nerální kapituly dominikánů ve Valenciennes, kde byl členem jedné komise, která vypracovala studijní program v řádu. Od r. 1261 do r. 1265 byl Tomáš v Orvietu. Papež Urban IV., který k němu choval velkou úctu, ho pověřil, aby složil liturgické texty pro slavnost *Corpus Domini*, kterou slavíme zítra, ustanovenou v důsledku zázraku v Bolseně. Tomáš měl duši vysloveně eucharistickou. Přečtivší hymny, které liturgie zpívá při slavnosti tajemství reálné přítomnosti Těla a Krve Páně v Eucharistii, jsou výsledkem jeho víry a teologické moudrosti. Od r. 1265 až do r. 1268 pobýval Tomáš v Římě, kde pravděpodobně řídil *Studium*, tj. dům řádového studia, a kde začal psát svou Teologickou summu (srov. Jean-Pierre Torrell, *Tommaso d'Aquino. Uomo e il teologo*, Casale Monf., 1994, str. 118–184).

V roce 1269 byl znovu povolán do Paříže na druhý cyklus výkladů. Studenti byli jeho lekce – pochopitelně – nadšeni. Jeden bývalý žák vyprávěl, že Tomášovy přednášky sledovalo obrovské množství studentů, takže auly je nestačily pojmout, a dodal s osobním zaujetím, že „naslouchat mu bylo pro něho hluboké štěstí“. Tomášovu interpretaci Aristotela nepřijímali všichni, nicméně i jeho protivníci na akademické půdě, jako Goffredo z Fontaines, připouštěli, že nauka frátera Tomáše má vyšší úroveň než od jiných pro svou hodnotu a užitek a slouží jako korektiv pro výklady ostatních doktorů. Snad aby ho odpoutali od stálých živých diskusí, poslali ho představení znovu do Neapole, aby byl k dispozici králi Karlu I., který chtěl reorganizovat univerzitní studium.

Kromě studia a výuky věnoval se Tomáš také kázání lidu. Také lid mu rád chodil naslouchat. Řekl bych, že je to opravdu velká milost, když teologo-

vé dokážou promlouvat prostě a vroucně k věřícím. Na druhé straně služba kazatele pomáhá samotným teologům vědcům k zdravému pastoračnímu realismu a obohacuje živými podněty jejich bádání.

Charismatický teolog

Poslední měsíce pozemského života jsou obestřeny zvláště, řekl bych tajemnou atmosférou. V prosinci 1273 zavolal svého přítele a sekretáře Reginalda, aby mu sdělil rozhodnutí přerušit práci, protože při slavnosti mše svaté pochopil v důsledku nadpřirozeného zjevení, že to, co dosud napsal, je jenom „otep slámy“. Je to tajemná příhoda, která nám pomáhá pochopit nejen osobní Tomášovu pokoru, ale také fakt, že všechno to, co jsme schopni myslet a říct o víře, jakkoliv je to vznešené a čisté, nekonečně převyšuje Boží velikost a krásu, která nám bude zjevena v ráji. Několik měsíců nato, stále zahloubaný do závažné meditace, Tomáš zemřel cestou do Lyonu, kam cestoval, aby se zúčastnil ekumenického koncilu, který svolal papež Řehoř X. Zesnul v cisterciáckém opatství ve Fossanova, kde přijal viaticum s pocit velkého zbožnosti.

Život a učení svatého Tomáše by se daly shrnout do epizody, kterou tradují dávní životopisci. Zatímco světec, jak měl ve zvyku, setrval ráno v kapli sv. Mikuláše v Neapoli v modlitbě před Ukřižovaným, sakristán Dominik z Caserty zaslechl dialog. Tomáš se ptal, zda to, co napsal o tajemstvích křesťanské víry, je správné. A Ukřižovaný odpověděl: „Mluvil jsi o mně, Tomáši, dobře. Jaká bude tvoje odměna?“ A odpověď, kterou Tomáš dal a kterou bychom vždy řekli také my, přátelé a učedníci Ježíšovi, zněla: „Nic jiného než Ty, Pane“ (tam. s. 320).

Bollettino Vaticano, 2. 6. 2010
Mezitulky redakce Světla
Překlad -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

a hříšnými lidmi a jejich slabost se projevuje v tom, že jako naklonění ke zlému podléhají pokušení? Ale odkud se berou pokušení? Svádí nás tělo, svět a ďábel. A ani tělo a svět by nás samy o sobě nesváděly, kdyby žádostivosti těla, žádostivosti očí a pýchy života nevyužíval ďábel. Demonstroval to zcela názorně, když sváděl samotného Božího Syna. Nenamlouval mu, aby nevěřil v Boha, dokonce se odvolával na slova Písma. Je však mistrem v překrucování a lži, kterou dovedně využívá, abychom s jeho návnadou spolkli i smrtící háček. Proto nám Pán tolikrát opakuje: *Bděte, bděte, bděte!* „*Bděte a modlete se, abyste nepropadli pokušení!*“ Všemi svými svody, třebaže začínají u jednotlivce, sleduje Zlý daleko širší záměr a obrací se vždy proti Božímu království jako celku, a to tím účinněji, čím výše v žebříčku hierarchie stojí ta která osoba. A nejedná se pouze o to, kolik ovcí strhne s sebou do záhuby svedený pastýř, ale i o to, jakou odezvu a následky budou mít tato pohoršení u dalších generací a v dalších dějinách církve. Odvěký Nepřítel ví, že spolu se ztrátou mravní kázně se vytrácí i nezbytná pastýřská bdělost, odpovědnost a dobrý příklad, a tak se z pastýřů stávají často němě psi. Následky se mohou projevat po celá staletí.

To všechno je třeba číst mezi řádky historiků, když nás informují o negativních jevech, kterými se vyznačovali někteří příslušníci kléru, a to i ti nejvyšší. Dějiny zpravidla popisují faktické události, ale už si nedají tolik práce, aby analyzovaly jejich příčiny a postihly výstižně jejich pozdější důsledky. Stálo by zato systematicky stopovat a demaskovat dopad dlouhodobého ďáblova plánu na zničení Božího království na zemi.

Mohlo by se například zdát, že v období, kdy na Západě už všichni byli jedné víry, kdy

náboženství a politika byly na tomto kontinentě totéž, nastala optimální situace pro upevnění Božího království na zemi. A právě tehdy ďábel nelenil a dosáhl tragického převrácení hodnot. Místo aby víra a evangelium řídily chování a jednání, hledali si lidé způsob, jak si upravit po svém obraz Syna člověka, a dokonce, jak své svévolné jednání a chování zdůvodnit evangeliem. Připravili k tomu půdu jak někteří křesťanští vládcové, tak četní církevní hodnostáři, kteří si nejdříve sami pro sebe hledali cestičky, jak smířit ve svém svědomí svou nekázeň a ústupky trojí žádostivosti s Božím zákonem a svým postavením.

Historik nám o té době podává svědectví, že se stále sloužily mše, přijímaly svátosti a věřící chodili na poutě, stále se vyhlašovali svatí, kteří ještě přebývali ve městech a kláštorech. Ale mnoho kněží napodobovalo své církevní představené, žili v hříchu a přestávali nosit církevní šat. Biskupové i opati se více starali o hromadění peněz než o katechetickou výuku, která vážla, a znalost dogmat neexistovala. Tento stav podporoval vznik pověr, kacířství a čarodějnictví. Do této situace vstoupil vynález knihtisku, podobná technická revoluce jako později nástup televize a internetu, a sloužil jak ctnosti, tak hříchu. V lateránský koncil sice vydal opatření k nápravě, ale stalo se to, co předvídal jeden z jeho účastníků: „*Když papež neprosadí reformy, sám Bůh odetne ohněm a mečem shnilé údy.*“ A on je neprosadil.

V té době stál bohužel v čele církve papež, který po svém zvolení prohlásil: „*Bůh nám dopřál papežství, tak si ho užijme.*“ Začínajícím výstřelkům německého sebevědomého mnicha mohl Lev X. při troše bdělosti a pastýřské ostráživosti zabránit v samém počátku. Ale on se více staral o umělce, honosné kar-

nevaly a o výstavbu. Při návštěvě Říma nás naplňuje hrdostí, jak velice ho renesance dokázala vyšperkovat, ale kdo ví, co všechno se za zdmi těchto paláců a chrámů odehrávalo, nemůžeme se při pohledu na všechnu tu nádheru zbavit hořkosti v srdci. Ve chvíli, kdy se odpadlý augustinián dopracoval k prohlášení: „*Hřešte, hřešte udatně, ale udatněji věřte*“, byl už papež proti reformační vzpouře bezmocný. Lutherova fantazie, že Duch Svatý sám každému napoví, jak si má vykládat Bibli, se stala základní směrůvkou pro další vývoj myšlení západní Evropy, přes osvícenství, revoluci ve Francii a rinascimento v Itálii až k nedávným totalitám, sexuální revoluci a současnému materialismu. To všechno se postupně vyklubalo z původně nábožensky zabalného semene. Ďábel v Evropě 16. století nemohl hlásat ateismus, protože všichni lidé si zakládali na tom, že věří v Boha. Ale podařilo se mu dosáhnout velkého úspěchu tím, že Kristovo tělo bylo hanebně roztrženo, věřící ve jméno své víry v Boha zabíjeli jeden druhého a ničili při tom to, co je pro lidstvo největším Božím darem: jeho jedinou apoštolskou církev a její svátosti. Když se propast mezi rozdělenými částmi prohloubila, že byla k nepřekonání, převázal Zlosyn všechnu zasetou zkázu pro uchlácholení duší falešným obvazem tzv. pietismu.

Autorům reformace totiž vůbec nešlo o obnovu církve, nýbrž o řešení svých osobních problémů a ctižádostivých ambicí a využili k tomu vnitřní rozklad, nezodpovědnost a zmatek v církvi, který k tomuto svému tragickému vyústění dozrával sto padesát let. Tehdy nikdo netušil, jak si Satan velmi promyšleně zasetým reformačním subjektivismem a líbivou svévolí položil základy k tomu, aby tatáž Evropa, která si tak zakládala na své víře v Boha, si za pár staletí zakládala na své nevěře. Tridentský koncil sice dokázal shromáždit rozptýlené stádo, upevnit nauku a dát

účinný impuls k novému rozkvětu víry a svatosti, ale nedokázal obnovit jednotu a vytrhat všechny nebezpečný koutky. Každý zahradník ví, co to znamená sousedit těsně s polem, kde volně bují plevel.

Zdálo by se logické, že při úsilí o opětovné dosažení jednoty se budeme zabývat především těmi otázkami, které stály u jejího roztržení. Ale místo toho se zvolila pohodlnější cesta hledat jen to, co tyto roztržené části mají ještě podobného. Jenže takovými „zbytky podobnosti“ si odjakživa slouží ďábel jako svým mimikry, aby mohl vstupovat i tam, kde by ho jako zjevného Božího nepřitele vyhodili.

A právě toto ďáblovu mimikry přetrvalo staletí, aby slavilo svou renesanci. Samozvaní interpreti „ducha koncilu“ představili pyšnou svévoli jako „čerstvý vítr“ pro církve. Tento „čerstvý vítr“ však nevnese život, zdraví a rozkvět, ale projevil se nakonec jako zatuchlé podhoubí, na kterém vyubíjela hniloba, jaká v dějinách církve nemá obdoby. Pedofilní zločiny jsou jedním ze symptomů závažné choroby celého organismu. Stačí jeden příklad: po tridentském koncilu byli jezuité předními nositeli rozkvětu a obnovy. Čím to, že po tomto koncilu jsou jejich ústavy v Německu semeništěm pedofilie?

Za koho pokládají lidé Syna člověka? Za Božího Syna, který má slova věčného života, anebo jen za někdejšího sezónního kazatele, jehož vážná slova o soudu, o pekle, o pohoršení, zvláště pohoršení maličkých, o kříži, pokání a kajicnosti, všechna jeho výstražná „*Běda vám!*“ už dnes není třeba brát tak vážně? Není to jasný plod pyšné svévole, která vytlačila lásku, pokorné následování Krista i úctu k posvátné tradici? Na celé současné „modernosti“ je moderní jen to, že je to nové líbivé aranžmá na prastarém téma: „*Nebudu sloužit!*“ Takového ducha je možno vyhnat jen modlitbou a postem.

-š-

Liturgická čtení

Neděle 20. 6. – 12. neděle v mezidobí
 1. čt.: Zach 12,10-11
 Ž 63(62),2.3-4.5-6.8-9
 Odp.: 2b (*Má duše po tobě žízni, Pane, můj Bože!*)
 2. čt.: Gal 3,26-29
 Ev.: Lk 9,18-24
Slovo na den: Den co den ber na sebe svůj kříž.

Pondělí 21. 6. – památka sv. Aloise Gonzagy
 1. čt.: 2 Král 17,5-8.13-15a.18
 Ž 60(59),3.4-5.13-14
 Odp.: 7b (*Pomoz, Bože, svou pravici a vyslyš nás!*)
 Ev.: Mt 7,1-5
Slovo na den: Trám.

Úterý 22. 6. – nez. pam. sv. Paulína Nolánského nebo sv. Jana Fishera a Tomáše Mora
 1. čt.: 2 Král 19,9b-11.14-21.31-35a.36
 Ž 48(47),2-3a.3b-4.10-11
 Odp.: srov. 9d (*Bůh dává věčně trvání svému městu.*)
 Ev.: Mt 7,6.12-14
Slovo na den: Těsná brána.

Středa 23. 6. – ferie
 1. čt.: 2 Král 22,8-13; 23,1-3
 Ž 119(118),33.34.35.36.37.40
 Odp.: 33a (*Ukaž mi, Hospodine, cestu svých příkazů.*)
 Ev.: Mt 7,15-20
Slovo na den: Ovoce.

večer:
 1. čt.: Jer 1,4-10
 Ž 71(70),1-2.3-4a.5-6ab.15ab+17
 Odp.: 6b (*Od klína mé matky byls mým ochráncem.*)
 2. čt.: 1 Petr 1,8-12
 Ev.: Lk 1,5-17
Slovo na den: Aby obrátil srdce otců k dětem.

Čtvrtek 24. 6. – slavnost Narození sv. Jana Křtitele
 1. čt.: Iz 49,1-6
 Ž 139(138),1-3.13-14ab.14c-15
 Odp.: 14a (*Chválím tě, že jsem vznikl tak podivuhodně.*)
 2. čt.: Sk 13,22-26
 Ev.: Lk 1,57-66.80
Slovo na den: Žil na poušti.

Pátek 25. 6. – ferie
 1. čt.: 2 Král 25,1-12
 Ž 137(136),1-2.3.4-5.6
 Odp.: 6a (*At se mi jazyk přilepí k patru, když na tebe nevzpomenu.*)
 Ev.: Mt 8,1-4
Slovo na den: Ne abys někomu o tom říkal!

Sobota 26. 6. – nez. sobotní pam. Panny Marie
 1. čt.: Pláč 2,2.10-14.18-19
 Ž 74(73),1-2.3-4.5-7.20-21
 Odp.: 19b (*Nezapomínej natrvalo na život svých chudých!*)
 Ev.: Mt 8,5-17
Slovo na den: Jdi, a jak jsi uvěřil, tak at' se ti stane.

Matice svatokopecká pořádá **ve dnech 26. a 27. června 2010 první pěší pouť po nové poutní cestě s naučnou stezkou ze Svatého Kopečku u Olomouce na Svatý Hostýn.** Odchod v sobotu 26. června od svatokopecké baziliky v 7 hodin, přesání v Pavlovicích u Přerova v Centru pro rodinu. Druhý den odchod v 7 hodin a ve svatohostýnské bazilice společná mše svatá v 15 hodin, sloužená Mons. Janem Graubnerem. Podrobnosti najdete na www.maticesvatokopecka.cz.

Pro dívky od 12 do 18 let nabízíme o letních prázdninách kurz BYT SAMA SEBOU.

Je určen pro ty, které chtějí lépe poznat samu sebe a zdokonalit svoji osobnost, které hledají program na prázdniny, který nabízí nové zážitky, informace, ale i přátelství. Kurz probíhá v pravidelných týdenních intervalech, a to vždy od 9.00 do 13.30 hodin v sále Centra naděje a pomoci v Brně, Vodní 13. V rámci pěti dnů se formou her, testů a diskusí probírají témata, jako jsou sebevědomí, osobnost, komunikace, společenská etiketa, image, partnerské vztahy, lidská sexualita, závislost, kosmetika, kadeřnictví, zdravá výživa. Přihlášení je možno přes www.cenap.cz v sekci kurzy. Je nutné se přihlásit nejméně 10 pracovních dnů předem. Kurz je pro účastnice zdarma. Tento projekt je financován z Evropského sociálního fondu prostřednictvím Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost a státního rozpočtu České republiky.

Ve čtvrtek 24. června 2010 pořádá brněnské biskupství pod záštitou biskupa Vojtěcha Cikrleho **slavnostní odpoledne při příležitosti 90. výročí narození služebníka Božího Jana Buly**, jehož beatifikační proces byl v diecézi zahájen v roce 2004. Součástí tematického odpoledne bude odborná konference (14.00 hod., Petrov 2), vernisáž výstavy (16.30 hod., Petrov 2) a pontifikální bohoslužba (17.30 hod., katedrála). Výstava o životě a smrti kněze Jana Buly (1920-1952) bude v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně otevřena od 24. června do 31. července 2010.

Srdečně zveme na **POUŤ**, která se koná v **kostele sv. Jana Křtitele v Horním Údolí v sobotu 26. června 2010 v 16.00 hod.** Mši svatou za záchranu tohoto kostela slouží generální vikář ostravsko-opavské diecéze Mons. Martin David. Po mši svaté bude následovat koncert pěveckého sboru *Collegium vocale Olomouc* pod vedením sbormistryně Růženy Saligerové.

Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory nabízí: 3.-10. 7. 2010 pobyt pro prarodiče s vnoučaty, I. turnus • **7.-14. 8. 2010** pobyt pro prarodiče s vnoučaty a třígenerační pobyt, III. turnus • **14.-21. 8. 2010** pobyt pro prarodiče s vnoučaty, IV. turnus. **Informace a přihlášky:** Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel. 495 063 661 nebo 737 215 328 • e-mail: dcs@diecezhk.cz • www.dcskhk.cz nebo www.animatori.cz.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

19. – 26. ČERVNA 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 20. 6.		PO 21. 6.		ÚT 22. 6.		ST 23. 6.		ČT 24. 6.		PÁ 25. 6.		SO 26. 6.			
Antifona	1136	1262	1754	1975	1166	1295	1181	1311	1396	1570	1213	1346	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	783	881	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1755	1975	1166	1296	1182	1312	1396	1570	1213	1346	1666	1883		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1397	1570	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	813	914	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1756	1977	1170	1300	1186	1317	1397	1571	1217	1351	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	701	791	1780	2001	1170	1300	1186	1317	1397	1571	1218	1351	1669	1886		
Prosby	1140	1268	1757	1977	1171	1300	1186	1317	1398	1571	1218	1351	1655	1886		
Závěrečná modlitba	701	791	1392	1565	1393	1566	1187	1318	1398	1572	1218	1352	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1264	1402	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1398	1572	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1265	1403	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1399	1572	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	701	791	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1398	1572	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:																
	SO 19. 6.															
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1760	1981	1176	1307	1394	1567	1400	1573	1223	1358	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1395	1568	1400	1574	1224	1358	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1751	1971	1761	1982	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1763	1983	1180	1310	1395	1568	1400	1574	1226	1361	810	911
Ant. ke kant. P. M.	701	791	701	791	1780	2001	1180	1310	1395	1569	1401	1575	1227	1361	702	792
Prosby	1135	1261	1149	1277	1764	1984	1180	1310	1395	1569	1401	1575	1227	1362	811	911
Záv. modlitba	701	791	701	791	1392	1565	1393	1566	1396	1569	1398	1572	1227	1362	702	792
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1238	1374	1242	1379	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

NOVINKA

SLUŽEBNÍCI RADOSTI

Joseph Ratzinger - Benedikt XVI.

Z němčiny přeložil Jan Frei

Meditace o kněžské spiritualitě, které nás povzbuzují k odvaze znovu a znovu se setkávat s Kristem a prosit ho, aby z nás učinil své apoštol. Bude-li radostná zvěst evangelia naší životodárnou silou, můžeme probouzet a utvrzovat radost lidí, s nimiž se setkáváme, k nimž nás Kristus posílá. Publikace je inspirativní nejen pro kněze a studenty teologie, ale pro všechny, kteří chtějí zapustit kořeny své existence hluboko u pramenů spásy.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 117x180 mm, 88 stran, 99 Kč

NAJÍT SI ČAS PRO BOHA • PRŮVODCE ŽIVOTEM MODLITBY

Jacques Philippe • Z francouzštiny přeložila Veronika Křenková

Mnoho lidí dnes pocituje touhu po životě hluboké a intenzivní osobní modlitby. V krátkém zamyslení uvádí J. Philippe několik prostých rad a doporučení na pomoc těm, kdo se na cestu modlitby chtějí vydat.

Paulínky

Brož., 115x175 mm, 128 stran, 99 Kč

CESTY KŘESŤANSKÉ ZKUŠENOSTI • ASPEKTY KŘESŤANSKÉHO VOLÁNÍ

Luigi Giussani • Z italských přeložil Vítězslav Pavlík

Autor představuje křesťanství nejenom jako náboženství, ale jako náročný životní styl. Publikace nejprve pomáhá v rozhodnutí přijmout Kristovo učení a řeší základní křesťanské otázky (svoboda, láska, společenství, modlitba). Nezapomíná na lidskou stránku každého z nás a tak upozorňuje na celistvost ve vnímání Boha. Kniha směřuje k osobnímu setkávání s živým Ježíšem a skrze dary Ducha Svätého konkrétně vede k trvalému obnovování víry.

Paulínky

Brož., 115x175 mm, 120 stran, 115 Kč

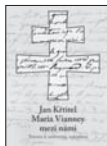
OSTATNÍ TITULY

JAN KŘTITEL MARIA VIANNEY MEZI NÁMI

Brožurka vydaná k Roku kněží obsahuje obecně známé, jednoduché a přitom velmi výstižné výroky sv. Jana M. Vianneye. Ty byly převzaty z rozličných publikací a jsou tematicky uspořádány k osobnímu zamyslení.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o.

Brož., A6, 24 stran, 25 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzertní týdeník Světlo - tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
147/2002
P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Malice cyrilometodějská s. r. o.